

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 18 de setembre de 2015. Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 8. Segona i darrera reunió.

El senyor president:

Bon dia, senyories.

Reprenem la sessió de ple.

Com vostés saben, ahir vam guardar un minut de silenci. Hui totes les institucions faran un minut de silenci a les portes dels ajuntaments i edificis oficials. Mosatros, si els sembla bé, a les dotze farem un minut de silenci en la porta de Corts; crec que és un sentiment compartit per tota la cambra. I, en eixe sentit, en funció del debat, a les 11:45 farem una pausa, suspendrem provisionalment la sessió i farem un minut de silenci pel terrorisme contra les dones que ha tingut una víctima, l'assassinat de la senyora Fuensanta López García.

I, sense més dilació, continuem el ple amb la compareixença de l'honorable conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esports, per a informar sobre les línies generals de la política duta a terme per la conselleria en aquesta legislatura, sol·licitada a petició pròpia i també del Grup Parlamentari Popular.

Per tant, conseller Vicent Marzà, té vosté la paraula per temps il·limitat.

Compareixença del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez, per a informar sobre les línies generals de la política que durà a terme la conselleria en esta legislatura, sol·licitada a petició pròpia (RE número 704) i pel Grup Parlamentari Popular (RE número 638)

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Senyor president.

Senyories.

Fa dos mesos i mig que em va canviar la vida. Vos assegure que cada matí, quan m'alce, em sent una persona completament afortunada per tindre l'oportunitat de treballar pels valencians i les valencianes. I ha estat gràcies al poble valencià, a una ciutadania que, després d'anys de silencis, ha parlat alt i clar; una ciutadania que ha perdut la por de manifestar-se tal com és, tal com som els valencians i les valencianes: diversos i plurals.

És la primera vegada que tinc l'oportunitat de parlar des d'esta tribuna i explicar el que tot l'equip de la conselleria hem fet fins ara i volem fer en el futur immediat, amb un objectiu clar i senzill: servir, de veritat, amb honestedat, el poble valencià.

Fa dos mesos i mig que sóc conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport. Dos mesos i mig de reconstrucció de l'educació valenciana per a cimentar la qualitat educativa que els nostres xiquets i xiquetes necessiten i es mereixen. Dos mesos i mig de reconstrucció del sector cultural valencià per a potenciar el nostre excepcional patrimoni i per a refer els camps de creativitat malmesos pel passat; de reconstrucció del model investigador que ens ha de permetre reinventar-nos com a societat. Dos mesos i mig de reconstrucció per recuperar l'esport com a base de la cohesió social, la igualtat i el benestar.

Reconstrucció. És la paraula que ha pivotat en cada reunió que hem mantingut amb tots els implicats amb una conselleria que ha obert les portes de bat a bat a qui li dóna sentit, els més de cinc milions de valencians i valencianes.

Hem escoltat moltíssim, i puc assegurar i constatar que feia dos dècades, dos dècades, que això no es feia. Escoltar. És una responsabilitat política obligatòria, perquè els qui fem política estem per a servir al poble i no a l'inrevés.

La comunitat educativa valenciana, el sector cultural valencià, els investigadors i investigadores, les associacions, entitats i federacions esportives valencianes feia massa temps, massa anys, massa dècades que no havien estat escoltats per aquells que, en teoria, tenien la feina de gestionar amb dignitat, responsabilitat i eficàcia l'educació, la investigació, la cultura i l'esport.

Escoltar és un acte de responsabilitat, dialogar i construir amb la participació dels agents socials implicats, també.

Precisament una de les demandes que fa temps que ens fa la ciutadania és que qui pren les decisions, les decisions polítiques, hauria de ser coneixedor de l'àrea que va a gestionar. I no només això, hauria de ser un apassionat o apassionada. Jo els puc assegurar que el nostre equip ho és. Tots i totes, totes i cadascuna de les persones que formem part de la direcció de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport provenim, precisament, dels mons que ara mateix estem intentant millorar: mestres, professors, catedràtics universitaris, esportistes, gent del món de la cultura i grans professionals; tècnics que s'estimen el que fan. A ells m'agradaria agrair-los tota la feina feta fins ara i agrair-los també per la que farem junts en tota aquesta legislatura.

Deia que estic content i que em sent un afortunat per poder ser conseller del País Valencià. No obstant, aquesta satisfacció no està exempta de dificultats, no ho està, unes dificultats que suposàvem abans d'acceptar el càrrec i que encara, encara ara, les encarem amb la major predisposició possible, millor del que molta gent es podria imaginar i del que a alguns els agradaria –clar–. De fet, els primers dies del Consell, la gent que em trobava pel carrer em deia: «No sé si donar-te l'enhorabona o el condol, el condol per haver de gestionar tot el que ens han deixat.»

I sí, és cert, ens han deixat vostés, diputats i diputades del Partit Popular, una herència que ningú voldria ni per al pitjor dels seus adversaris. Sembla ser que vostés seguien al peu de la lletra una cita d'un cineasta de Brooklyn que diu que aquells..., que parla al voltant dels polítics que volen eternitzar-se en el poder, no?; i diu així, diu que la vocació d'un polític, dels polítics de carrera, és de fer de cada solució un problema. Sembla ser que això és al que s'han dedicat. Jo, com sóc mestre i no aspire a cap eternització en el poder, entenc la política just al contrari, en buscar solucions justes per a cada problema. *(Aplaudiments)*

Gràcies. *(Rient)*

Bé, vaig a traslladar-los un seguit d'exemples, no massa perquè tampoc vull avorrir el personal, del que realment ens han deixat a la conselleria. Algunes dades, per cert, que van molt més enllà de qüestions ideològiques i que són fruit més bé de la nefasta gestió, potser per deixadesa, potser per incompetència o potser..., i ahí de veritat que no m'agradaria..., preferiria pensar que no és així, però per tot un entramat de xarxes clientelars que vivien de l'extracció dels recursos públics, potser. D'altres són profundament ideològiques i dibuixen clarament quines són les seues doctrines.

Donaré poques dades ara, com he dit, les donaré més al torn de rèpliques. Però algunes crec que són de necessitat de coneixement. *(Veus)* Per cert, moltes d'elles, moltes de les dades són de la mateixa conselleria, fetes pels tècnics

en la seua època, i que vostés coneixien perfectament i no entenem massa bé per què no en van fer cas i no van fer res per solucionar-les.

La primera gira al voltant de la responsabilitat institucional, això que a vostés els agrada tant repetir i contrarepetir. Doncs, bé, si tingueren vostés tanta responsabilitat institucional no ens hagueren deixat el 87% del pressupost executat en el moment en què vam entrar a la conselleria. Alguna cosa s'oloraven que passaria en les eleccions, supose, perquè, si no, no entenc què és el que van fer.

La segona és al voltant de les seues prioritats. Entre prioritzar els drets de les valencianes i els valencians o bé la submissió al poder central del seu partit, sempre han prioritzat el partit i han deixat de banda els nostres conciutadans. Entre les escoles i el deute, vostés, el deute. Sols això explica, com deia ahir molt bé el conseller Soler, que l'educació siga ara la tercera partida de La Generalitat: primer sanitat, després deute, després educació. Un govern que no inverteix en educació és un govern que promou la ignorància.

La tercera evidència de la seua deixadesa és per allò comú, la deixadesa per allò comú, sí, la deixadesa de perdre diners, perdre diners, perdre milions d'euros en inversions educatives que vostés no han justificat i que ara –també, casualitat– ens reclama a nosaltres el ministeri. Posaré dos exemples:

El pla Educa3, que era precisament per a les escoles infantils de zero a tres anys. Vint milions d'euros que no es van justificar i que ara ens reclamen no només els vint milions d'euros el ministeri, sinó que, a més a més, 2,5 milions d'euros més en interessos. Dinners que no es van gastar, que ara ens reclamen a nosaltres –quina casualitat!–, a nosaltres, i amb 2,5 milions d'interessos. Quina gestió més bona, no?

I no només en el zero a tres, també en un pla de millora de biblioteques. La lectura, el foment de la lectura, precisament, és una de les claus per a millorar la qualitat educativa. I vostés van deixar de gastar vora dos milions d'euros per a millorar les biblioteques. I això el que suposa, ara mateix, són quatre-cents mil euros més en interessos, que haurem de tornar també.

Eixa és la seua forma de gestionar.

Bé. Com deia, no volia estendre'm molt en alguns d'aquells exemples de l'herència, per a centrar-nos, directament, en el fet educatiu, el de la investigació, de la cultura i l'esport.

Quan u parla d'educació, el primer que fa és pensar on van els xiquets i les xiquetes a estudiar, no?; en quines escoles, instituts i centres estan estudiant els nostres xiquets i xiquetes; les infraestructures, infraestructures educatives, el que es veu des de fora i el que, realment, dóna un espai per a poder educar.

Doncs, bé, ens deixen més de trenta centres íntegrament en barracons, més de trenta. 175 centres, arreu de les comarques valencianes, tenen algun barracó; 175. I, en total, n'hi han repartits per totes les nostres comarques 1.764 mòduls escampats per tot el país, 1.764, eh?, 1.764. Són dades que normalment no solien fer-se públiques, però pense que s'han de conèixer. Això suposa al voltant de 5,5 milions d'euros anuals en lloguers, el que vindria a ser una escola de dos línies, la construcció d'una escola de dos línies.

Per donar-los uns exemples, l'institut Platja Flamenca, d'Oriola, cinquanta-huit mòduls, cinquanta-huit aules prefabricades que en sis anys han suposat més de un milió dos-cents vint-i-cinc mil euros de lloguers; quasi res! L'IES Pere Maria Orts, de Benidorm, per exemple, vint-i-dos mòduls que en cinc anys han suposat quasi sis-cents mil euros de lloguers. I així tot un seguit de centres que estan en aquesta situació.

No només és això, sinó que ens han deixat, realment, una situació en infraestructures pitjor encara del que són aquestes xifres. I ens ho han deixat perquè no n'hi ha un model, no n'hi ha una estructura de gestió real, eficaç. I la veritat és que és molt complicat, amb aquesta gestió, amb aquesta estructura, poder fer front a aquestes necessitats.

Resulta que en la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, al seu servei d'infraestructures, només hi ha cinc arquitectes, cinc, d'ells tres estan en pròrroga de jubilació, sis aparelladors, un delineant i dos enginyers. Cinc arquitectes i la resta de l'equip per a fer front a totes les necessitats d'infraestructures educatives que tenim.

En canvi, tenim també una empresa pública, una empresa en extinció, que es diu CIEGSA –que supose que a tots els sonarà–, que té trenta-tres empleats, dels quals nou són arquitectes, nou, quatre aparelladors i dos enginyers. Estaria bé si aquesta empresa estiguera funcionant i estiguera construïnt centres i haguera estat realment creada per al que es va dir que s'havia creat, i era la construcció d'infraestructures educatives. Però, en la realitat, és que estirant i veient el que ens han deixat, és que aquesta empresa va ser creada per a amagar el deute públic, igual que van fer amb tantes altres empreses en la seua època. I només va ser quan la Unió Europea es va adonar que els estaven amagar el deute que van demanar que, evidentment, això s'havia de comptabilitzar com a deute públic i va començar l'extinció i va començar la liquidació de l'empresa.

Per això, nosaltres diem que no pot ser, no podem treballar amb aquestes circumstàncies i ja estem treballant en un pla per a dignificar el servei d'infraestructures perquè totes eixes persones, que realment deuriem estar pensant per a construir i fent efectiva la construcció de centres educatius, ho puguen fer i que no estiguem en la situació que tenim d'eixe tapó que ens han deixat que, a hores d'ara, si no fem un canvi potent en el servei d'infraestructures, no podrà donar servei. I això ha afectat la qualitat educativa dels nostres xiquets i xiquetes, a l'ensenyament directament. I això no podem seguir permetent-ho.

Per tant, què anem a fer? Doncs, anem a aplicar un criteri clar i absolut que tenim des d'aquest nou govern, que és la transparència, total i absoluta. Què estem fent? Estem recopilant totes les necessitats en infraestructures educatives de tot el territori valencià, per tal de fer-les públiques, amb uns criteris clars, que tot el món conega, per què es prioritzen unes infraestructures i altres, i que tot el món puga saber, d'una vegada per totes, per què un centre s'ha de construir abans, i no és el seu, i en canvi deixen de pensar –com molta gent pensava– que es construïen els centres en funció de si el conseller o consellera era més amic o menys amic de l'alcalde de torn. Per tant, transparència i criteris clars. I això ho publicarem en aquest primer trimestre del curs. Ja ho estem fent. (*Aplaudiments*) Deia que ja ho estem fent, i la veritat és que és dur haver d'anar a algunes coses i escoltar les promeses que s'havien fet. I després parlarem en concret d'algunes d'elles.

Seguixc. Després de mirar quin és l'embolcall, quin és el continent, anem a l'interior, al contingut, què és el que passa a les aules. Bé, doncs, és evident, i no ho diem nosaltres, que no estem en una situació bona en l'educació al nostre país. Segons el mateix ministeri, la nostra és la comunitat que més gent té amb fracàs escolar, de les que tenen les competències transferides en educació. És a dir, som el territori de l'estat que, tenint les competències en educació, té els nivells de fracàs escolar més alts. Evidentment això no es soluciona en un dia, ni en dos, ni només amb una voluntat política que puga durar un temps. És evident que es necessita un pacte, és evident que es necessita treballar en comú. Però és que vostés portaven vint anys, i diria que en vint anys es

pot avaluar quin és el model, i no només si és una qüestió temporal. En vint anys ens hem trobat que tenim eixe 37% de fracàs escolar en els nostres centres, que estan patint els nostres xiquets i xiquetes, i que patix la societat valenciana.

No només eixa dada és dura. N'hi ha una altra del que passa, també, dins dels centres, i que per a nosaltres és especialment significativa, i entenc que per als diputats i diputades del Partit Popular també ho és. Els escolte moltes vegades parlar de les famílies i de la seua llibertat, i els escolte moltes vegades parlar de la necessitat de recolzar eixes famílies, i estem d'acord. El que no entenem molt bé és com poden dir això, si nosaltres, el nostre territori, el territori valencià és el tercer en què més despesa han de fer les famílies, en què més esforç han de fer les famílies per poder accedir a l'educació els seus fills i filles. Els tercers que més esforç han de fer, en primària i en educació superior. I els quarts en educació secundària. Vint punts, vint punts per damunt de la mitjana de l'estat. Diria que això no és precisament ajudar les famílies, i diria que això és fruit –i després tindrem més temps també d'abonar més dades–, per dir que és fruit d'un model que per a nosaltres sembla elitista i segregador.

El nostre model no és així. El nostre model és un model pedagògic i inclusiu. Sí, un model pedagògic i inclusiu, que treballa per a universalitzar i per la gratuïtat de l'escolaritat obligatòria, per universalitzar i tendir a la gratuïtat de l'escolaritat obligatòria. Tota, tota. I per aquells trams que no són obligatoris, hem de ser nosaltres, els governants, els que garantim la igualtat d'oportunitats, els que fem perquè aquelles persones que per raons econòmiques no poden accedir amb igualtat d'oportunitats –com véiem abans– per eixa necessitat de despesa que tenim les famílies valencianes per a poder educar els nostres fills i filles, puguem suplir des de La Generalitat, des del govern. I per això nosaltres, dins d'eixe marc d'obligatòria, universal i gratuïta, les que no són obligatòries, igualtat d'oportunitat, promoguda des del govern, estem treballant des del primer dia. I ho estem demostrant.

Ahir escoltava que deien vostés que aquest govern sembla ser que no treballava. Doncs bé, no sé, igual és que el que no els agrada a vostés és escoltar, perquè faré tot un seguit de propostes que ja estan en els centres, i que hem llançat des de fa huitanta dies que estem governant. No vint anys, eh?, huitanta dies.

Per exemple, és ben sabut que a les forces que recolzem el govern no ens agrada la LOMQE, no ens agrada ni li agrada a la gran majoria de les forces de l'estat, i que hem demanat que es derogue. És una de les coses que li vam demanar al ministre i que els vam dir que havia de tirar endavant. Que es paralitzara també el calendari d'aplicació per a deixar de generar el caos que s'està generant en els centres. Però evidentment el ministre està en una situació preelectoral i no ho va a fer. Va mostrar bona voluntat, sí, però entenem que a un ministre d'educació l'educació se li pressuposa, no? I per tant, ja va bé que siga educat.

En tot cas, què hem fet nosaltres? Hem millorat l'aplicació de la LOMQE a les nostres terres, i ho hem fet en tan sols huitanta dies, fent una modificació d'urgència del decret que regulava la seua aplicació ací que, com sabran vostés, érem un dels territoris que més avançats estàvem. Som pioners en moltes coses, per allò de situar-nos en el mapa, no sabem molt bé quin, no? Però també érem pioners en la sobreaplicació de la LOMQE. I per tal que nosaltres, els nostres xiquets i xiquetes no estigueren afectats, vam plantejar una sèrie de propostes, de millores, de modificacions, que es van aprovar –per cert– en el Consell Escolar Valencià, en el qual hi ha representació de totes les parts, i en el qual se'ns agràia que per primera vegada en molts anys acceptàrem

esmenes proposades per les associacions de pares i mares, per exemple, o pels sindicats, i que hi haguera un debat real, que hi haguera un diàleg i que s'anaren afegint les millores que ens anaven plantejant.

Eixes millores són, en concret, per a primer de Batxillerat, que les assignatures troncal i obligatòries, les troncal, les que fan realment que els nostres xiquets i xiquetes estiguen treballant la seua base per a poder accedir a l'educació superior, no es quedaren en tres hores, com teníem, segons el decret anterior, sinó que tinguen quatre hores a la setmana. Resulta que érem l'únic territori de tot l'estat que ens quedàvem a tres hores de les troncal i, en canvi, ara serem com hauríem de ser, com en la resta, amb quatre hores per a la formació bàsica, per a la formació troncal per a l'accés a l'educació superior.

També hem trencat i hem possibilitat que aquells centres que es podien organitzar ja i que arribaven a temps pogueren canviar en primària les classes de quaranta-cinc minuts a classes d'una hora. Jo mateix aquest any ho he patit i ho he vist en el nostre centre. Xiquets de segon, que eren els que jo tenia com a tutor que tenien cinc mestres diferents, cinc mestres diferents per allò del decret de les retallades, que també li vam demanar al ministre que el fera enrere evidentment, i que feia que cinc mestres diferents passaren per una aula de xiquets de segon i que les classe duraren quaranta-cinc minuts, que no tingueren el temps de poder tindre la capacitat d'estar atenent i tenint el temps suficient per a poder reflexionar, per a poder consolidar eixos aprenentatges i per a poder treballar amb tranquil·litat. Que els xiquets i xiquetes també ho han de fer.

I, evidentment, amb eixa mesura que sembla ser que –no ho sé– per alguns comunicats que vam veure de premsa semblava que s'acabaria quasi el món, amb aquelles introduccions que féiem a les modificacions del decret, el que hem fet és treballar pedagògicament i millorar l'educació a les nostres aules.

I no només això, hem incidit en una part que per a nosaltres és clau, i que va en la línia d'eixes dades del fracàs escolar. Hem regulat que en els programes de millora d'aprenentatge, que són aquells programes que segueixen les persones de l'ESO que no segueixen l'escolaritat ordinària, que per les raons que siguen no estan tenint uns bons resultats i no poden seguir l'escolaritat ordinària, l'ESO, tenen programes específics de millora d'aprenentatge. Que si no haguérem fet nosaltres la regulació s'acabaven en tercer, tercer de l'ESO, i per tant, eixos xiquets i xiquetes estaven abocats al fracàs. Durant un temps en uns programes específics que, després, si volien tindre la titulació s'havien d'incorporar al quart ordinari. Impossible. No poden traure el graduat. Què fem nosaltres? Continuem a quart amb el programa de millora, i això significarà que molts dels nostres xiquets i xiquetes, molts dels nostres adolescents puguem obtenir la titulació que els hi pertoca i que els ajuda després en la seua vida.

No només hem fet això. També hem obert des del primer dia de classe –ja ara, eh?, en huitanta dies– una reivindicació que fa molt de temps que es demanava des de les comunitats educatives. Hem obert ja els menjadors escolars. Pareix ser que deuria ser una normalitat. Doncs, no, no ho era. Al juny i setembre els menjadors escolars no funcionaven de forma generalitzada i no tenien les ajudes per part de l'administració que han de tindre. Nosaltres des del primer dia i fins a l'últim estaran els menjadors escolars oberts i podran menjar, perquè els xiquets i xiquetes entenem que mengen tots els dies. Es veu que a setembre i a juny no necessitaven eixa ajuda, no?

El transport. També des del primer dia. Des del primer dia funciona el transport escolar i les ajudes al transport. No només això, sinó que hem eliminat aquella barrera dels tres

quilòmetres en línia recta. Es veu que els xiquets ara ja no volen. Abans a la millor sí, però ara resulta que no.

Evidentment tot això implica un augment en la despesa en estes partides, un augment en la inversió en les beques de menjador, les beques de transport. Sí. I l'hem pogut comptabilitzar, amb el pressupost del Partit Popular, amb el seu pressupost, i ho hem pogut fer gràcies als tècnics que han treballat moltíssim, i gràcies a intentar prioritzar allò que és millor per a l'educació dels nostres xiquets i xiquetes.

També els he escoltat parlar de la ràtio, de les ràtios, i és evident que les ràtios les hem de reduir, i hem d'anar reduint-les progressivament per tornar a la situació de partida, abans del decret de les retallades que va fer el ministeri. Doncs mireu, aquest curs ja comencen 1.060 grups amb menys ràtios, amb menys ràtios màximes que l'any passat. És a dir, el mateix curs que comencem enguany, fa huitanta dies que hem canviat de govern, i ja n'hi hauran 1.060 aules menys amb ràtios màximes, amb aquelles ràtios desorbitades que es permeten gràcies a eixe real decret que diuen que van a canviar però que encara ho hem de vore.

I no només això, hem reobert moltes de les unitats que s'havien suprimit. I ho recorde, amb el mateix pressupost del Partit Popular. Per què dic això? Perquè se'ns va dir que s'havien de suprimir unitats de les escoles públiques per raons econòmiques. Si hagueren segut raons econòmiques no les haguérem pogut reobrir nosaltres. I per tant, es tractava de clares retallades ideològiques, clares retallades ideològiques contra el sistema públic, clares retallades ideològiques que este govern no permetrà mai més. (*Aplaudiments*)

Deia que hem reobert diferents unitats d'infantil i primària, però també hem fet una gran aposta per a l'FP. Hem obert 354 places més de Formació Professional, entre FP bàsica i de grau mitjà, i hem obert també 126 places d'FP de segona oportunitat, per a aquells que necessiten tornar a formar-se, tindre una titulació més enllà del que puguen tindre i que s'han quedat sense feina. I també hem augmentat el llinar de l'edat, perquè n'hi ha molta gent que es quedava fora per no poder accedir perquè s'havien fet majors. I quin sentit té que a l'FP no puguen accedir persones per una determinada edat? Hem pujat eixa edat i n'hi ha molta més gent ara que pot accedir a eixa formació professional, ja des d'enguany, eh? Des d'enguany. I portem huitanta dies.

I no només això. Estem apostant clarament –i és una de les noves incorporacions que fem aquest any també al món educatiu en un programa experimental– estem apostant per la conciliació real i la reducció de les desigualtats. I ho estem fent gràcies al programa experimental d'aules de dos i tres anys. Per cert, en vint anys es van obrir 125 places de 2-3 anys públiques. En huitanta dies n'anem a obrir 630, amb els seus pressupostos. Qüestions de prioritats, supose. (*Aplaudiments*) Un programa que tindrà indicadors de veritat, indicadors per poder avaluar la seua qualitat, indicadors per analitzar si funciona o no funciona, acompanyament i formació al professorat, a les famílies, als centres que estan en aquest programa, i tot per intentar incidir en evitar el fracàs escolar. Precisament l'infantil, el 0-3, i en concret els dos anys és una de les èpoques més clau, més crucials per a evitar eixes desigualtats d'inici que n'hi han en l'educació. I precisament nosaltres el que estem apostant és per això, per intentar reduir eixes desigualtats perquè aquella gent que realment no s'ho pot pagar pugua tindre també servei de dos anys gratuït i de màxima qualitat.

Per què diem de màxima qualitat? No només per la formació, sinó perquè seran amb ràtios de díhuit xiquets i xiquetes per aula, com a màxim, díhuit, amb dos persones dins de l'aula, amb un educador o educadora d'infantil i amb un mestre o mestra d'infantil. Que, per cert, ja estan als centres i encara no han començat els programes perquè es

puguen preparar, a diferència del que passava en el passat i en què arribaven els mestres després d'haver arribat els alumnes, i es trobaven els alumnes les classes buides. I tot això, com deia, amb els seus pressupostos.

Seguint amb aquell model que els he explicat d'universalització de l'escolaritat obligatòria i de tendir cap a la gratuïtat, hem engegat també i hem proposat a les diferents administracions un pla que hem anomenat «Xarxa Llibres» que va més enllà d'una mesura econòmica, va molt més enllà d'una mesura econòmica. És un pla per a tendir cap a la gratuïtat, cap a la gratuïtat dels materials curriculars, no només dels llibres, també per a aquells que innoven i no utilitzen llibres, per a aquells que treballen amb materials tecnològics, per a aquells que treballen els seus propis materials també rebran... també rebran aquest suport. I el rebran perquè precisament la innovació i la qualitat és un dels eixos que volem treballar des d'aquest nou govern.

Arribats a este punt m'agradaria donar les gràcies, i m'agradaria donar les gràcies a tots els grups, i ho dic amb sinceritat. M'agradaria donar les gràcies a tots els grups i a les diputacions que han aprovat per unanimitat adherir-se a aquest programa. I m'agradaria fer-ho perquè precisament això és el que hauríem de fer, arribar a eixes unanimitats i arribar als consensos necessaris per a objectius que compartim, objectius que compartim i que tots hem treballat, i és que cada vegada siga menys la despesa que han de fer les famílies en l'escolaritat obligatòria i que realment reduïm eixes desigualtats d'inici. Per tant... (*Aplaudiments*) Gràcies.

I no només això. Tranquils, vos donaré les gràcies més vegades perquè estic segur que arribarem més vegades a consensos. (*Aplaudiments*)

Mireu, també... també per a la concertada. Evidentment, també per a la concertada. Supose que aquells que han intentat dir que ací pujaria un dimoni a parlar i a menjar-se tot allò que no s'ha de menjar en l'educació concertada..., està ací explicant un programa que va per a tota la gent de l'escolaritat obligatòria dels centres sostinguts amb fons públics. ¿Per què ho fem així? Perquè per a nosaltres el criteri bàsic és que tots els centres sostinguts amb fons públics estiguen baix els mateixos criteris, els mateixos, els mateixos. I això no estava passant.

Perquè, ¿com pot ser, com déiem abans, que s'estigueren tancant centres que ja són públics, que s'estigueren tancant unitats que ja són públiques mentres seguien concertant unitats de la privada? ¿Com pot ser que passara això si realment no hi havia necessitat d'escolarització en eixos municipis? És a dir, per a nosaltres, l'educació pública, i ho sabem tot el món que ha pogut escoltar... i que ha pogut escoltar amb tranquil·litat el que nosaltres diem, per a nosaltres l'educació pública ha de ser l'eix vertebrador de l'educació al nostre país. I allà on no arribe la pública evidentment haurem d'assegurar... haurem d'assegurar la gratuïtat, la universalitat de l'educació obligatòria. Per a això existixen els concerts, però no a l'inrevés. I no com ha passat en els últims anys que semblava que hàviem d'anar concertant més enllà de si hi havia necessitat o no. Per tant, eixa és la nostra línia: els mateixos criteris, els mateixos criteris per a tots els centres sostinguts amb fons públics. Això implica també que alguns centres que són sostinguts amb fons públics hauran de ser veritablement gratuïts, cosa que en molts llocs, és ben conegut, no passava.

Deia que els mateixos criteris per a totes i tots, i això precisament és el que anem a seguir fent, perquè per a nosaltres, per a aquest nou govern l'educació pública és, com deia, l'eix vertebrador, però no només és l'eix vertebrador sinó que és la principal ferramenta per a la cohesió social i per a evitar les desigualtats, i és la principal ferramenta per a la construcció d'una nova societat de persones lliures,

educades i crítiques que puguen pensar per elles mateixa i que es deixen de doctrines i de dogmes.

Passa a universitats. Porte una bona estona parlant i estic parlant bàsicament de tot el que hem fet, ¿eh?, és a dir, vos ho recorde per si de cas pensen que..., com ahir, com normalment tenen les rèpliques preparades, perquè no... perquè no mos tornen a dir que no fem res, no? (*Aplaudiments*)

Deia... que ja sé que ara em diran que si les taxes, que si les havíem d'haver baixat, que no hem complit... Ja ho sé, ja ho sé que m'ho diran. Podríem haver fet un grandíssim anunci sense analitzar les seues conseqüències. Ho haguérem pogut fer. Els governs anteriors estaven acostumats a fer això. Però nosaltres el que hem fet és un acte de responsabilitat i el que hem fet és un acte de justícia social, i m'explique.

Vam trobar amb eixe 87% de pressupost ja executat dins de l'àrea d'universitats..., hem pogut rescatar, alliberar, prioritzar vora un milió cent mil euros que no s'anaven a gastar en les prioritats que aquest nou govern té.

Amb eixe milió cent mil euros que volíem destinar directament als universitaris i les universitàries vam fer el càlcul de què es podia fer amb això.

Com vostés sabran, la majoria de les nostres universitats, les universitats públiques, depenen excessivament del seu finançament de les taxes universitàries. Depenen perquè tenen un finançament totalment injust, una estabilitat en eixe finançament totalment injust i que durant anys ha repercutit directament en retallades en la universitat, en baixades en la qualitat de la docència de la nostra universitat.

I eixe infrafinançament que patixen les universitats valencianes, i que no els han deixat tindre un finançament estructural, un finançament estable, han fet que precisament es depenguera molt de les taxes universitàries.

Si nosaltres haguérem baixat les taxes universitàries ara, com vam estar calculant, les universitats valencianes públiques hagueren perdut 13 milions d'euros de finançament, 13 milions d'euros, que hagueren repercutit directament en la qualitat educativa dels nostres alumnes, perquè hagueren hagut de retallar... retallar les universitats en allò que ells estan oferint.

Eixos 13 milions d'euros que ens haguérem pogut estalviar de les taxes, que s'hagueren pogut estalviar els nostres alumnes, hagueren implicat com a molt entre uns vuitanta i cent euros per alumne. Bé, vuitanta, cent euros per alumne que no soluciona el problema de base que tenim, (*remors*) i és que... i és que amb vuitanta, cent euros una persona que no es pot pagar la matrícula seguix sense poder-se-la pagar, seguix sense poder-se-la pagar. (*Aplaudiments*)

Per tant, nosaltres... nosaltres el que fem i el que apostem és perquè ningú, ningú per raons econòmiques es quede sense poder estudiar en una universitat pública valenciana, (*aplaudiments*) perquè ningú es quede sense poder estudiar.

I precisament per això anem a destinar més d'un milió de euros a beques per a persones de primera matrícula a la universitat pública valenciana que per qüestions de raons econòmiques no hagueren pogut accedir fins ara. I no només això, sinó que hem eliminat eixa doble barrera que tenia la gent amb menys recursos, que era la doble barrera del cinc i mig. I m'explique. Bufo, bufo, que supose que és que la gent... (*remors*) supose que la gent de la qual estem parlant igual no la coneix molt.

Però bé, eixa gent que podia accedir a la universitat, per tant no estem parlant de criteris acadèmics, podia accedir a la universitat, després no se la podia pagar i no podia estudiar. Sí, perquè no podia accedir a una beca, perquè no podia accedir a una ajuda. I, per tant, aquelles persones que estaven entre el cinc i el cinc i mig, i tenien recursos podien estudiar.

I els que no tenen recursos no podien estudiar. I això s'ha acabat, perquè si u pot accedir a la universitat ha de poder-se-la pagar. (*Aplaudiments*)

Bé, i no només això... no només això. Avui pararem el ple i farem el que toca, però és que hem de fer molt més, no ens hem de quedar només en minuts de silenci i en grans declaracions, i estic segur que estem tots d'acord i que estem fent tots el màxim que podem, però una de les coses que nosaltres hem introduït també per al sistema universitari és que a partir d'aquest any totes les víctimes de violència masclista, d'eixe terrorisme estructural que tenim al nostre estat tindran gratuïta la universitat, tota la universitat, i no només ells o elles, també els fills i filles menors de vint-i-cinc anys. (*Aplaudiments*) Enguany.

Seguim en l'àmbit de la investigació. Hem continuat amb les ajudes de la recerca que hi havia per valor de 21 milions d'euros que s'han publicat ara fa poc, però sobretot hem incidit en una qüestió que pense que ha de ser coneguda. Probablement no és massa coneguda i pense que és important perquè va a l'arrel de com s'estava treballant fins ara.

El primer dia que vaig ser nomenat conseller, al carrer va vindre un estudiant universitari, un investigador i em va entregar un paper. Bé, la veritat és que no li vaig poder donar solució en els primers dies, evidentment perquè acabàvem d'entrar i no hi havia manera, ¿no?, però el teníem allí guardat –el paper– i el vam llegir.

Resulta que ens manifestava que n'hi havia una sèrie de beques de recerca, les beques que donem la Generalitat valenciana, que una vegada es donen les beques del ministeri, moltes d'elles quedaven desertes per una qüestió de terminis, per una qüestió que aquelles beques que dona el ministeri tenen més prestigi, tenen més reconeixement i, per tant, aquells que accedien a una beca del ministeri deixaven deserta la beca de La Generalitat.

Però allò que podria ser normal i que de forma automàtica aquelles persones que s'havien quedat en la cua accediren directament a eixa borsa i que no perguérem investigadors i investigadores no es feia. No es feia i es perdien beques d'investigació i es perdia talent investigador al nostre país. Doncs això ho hem arreglat també per a aquest any i, ara, que està procedint-se a acceptar eixes beques del ministeri, les places vacants que es deixaran de les beques de recerca que feia La Generalitat les ocuparan, evidentment, les persones que estaven a la cua. (*Aplaudiments*) Perquè sí, realment... perquè realment l'aposta per la investigació no s'ha de quedar en paraules, s'ha de fer amb fets, i si fa falta negociar amb qui siga, si fa falta dir-li al ministeri que hem de coordinar-nos amb les beques i que hem de coordinar els terminis perquè realment això no passe, doncs ho farem perquè evidentment la prioritat és que la investigació tire endavant.

I estem treballant també amb un nou pla de recerca que aglutine realment tot allò que s'està fent dins de l'àmbit de la investigació a les nostres terres. I ho farem també en col·laboració amb el conseller d'economia.

Tot això ho hem fet en vuitanta dies, en vuitanta, però volem anar més lluny, evidentment, no ens volem quedar ahí i volem complir amb l'Acord del Botànic.

Volem complir amb eixe acord que ens ha permés que diferents forces polítiques es posen d'acord en com transformar una societat. Transformar una societat amb una visió de justícia i que precisament dins d'eixa visió l'educació és fonamental perquè és el futur econòmic, social i vertebrador d'este Consell. I per això durant tota la legislatura anirem treballant en millores educatives.

Una d'eixes millores, i que portem en eixe Acord del Botànic, és la de tindre una llei valenciana d'educació.

Una llei valenciana d'educació que fomentarà diverses coses que tot seguit els passaré a recordar perquè sàpiguen cap a on volem anar i on esperem poder-los trobar també en eixe camí.

¿Què fomentarà eixa llei? Fomentarà la dignitat de l'escola pública valenciana com a garant de la igualtat d'oportunitats.

Fomentarà un sistema educatiu amb models pedagògics innovadors dotats de recursos i materials de suport adequats, un ensenyament incliusiu per a l'alumnat amb necessitats educatives especials, unes aules coeducadores que acaben amb les desigualtats socials i de gènere, una escola humana on el professorat i les comunitats educatives siguen el centre de l'equació, que la formació continuada del professorat estarà sempre en recerca permanent de la qualitat educativa.

Fomentarem l'estabilitat de les plantilles docents. No ho he dit abans, però ja aquest curs comencem amb més professors i mestres a les aules, ja en aquest curs.

Tindrem també dins de la llei uns sistemes d'avaluació de rigor amb indicadors com pertoca i amb seguiment d'eixos rigors per a poder-los avaluar a llarg.

Un sistema plurilingüe que obriga les portes a les altres llengües i les cultures d'una forma real i efectiva, i no per a passar-nos el dia discutint. Les llengües són per a comunicar-se, no per a gastar-les d'arma. (*Aplaudiments*)

I, evidentment, millorarem les infraestructures educatives amb tot el tapó que tenim, que els he descrit abans, i amb aquest sistema de gestió nefast que ens han deixat, però els millorarem amb total transparència i serà tot el món coneixedor dels nostres criteris.

En definitiva, treballarem per una educació universal, democràtica, oberta, participativa, crítica i creativa, pròxima i arrelada a l'entorn; una educació de qualitat per a totes i per a tots.

Cultura, seguim. Bé, també hem estat treballant en cultura, evidentment. Alguns diuen que..., també intentaven dir que no treballàvem en cultura. Supose que com hem fet tantes coses en educació, intenten silenciar-les. Però bé, seguim.

Cultura. També hem estat treballant. Hem estat constatant, hem estat constatant, amb més de trenta-cinc reunions, més de trenta-cinc, moltes més de trenta-cinc, que hem tingut tot l'equip de la conselleria en l'àrea de la cultura i l'esport. Més de trenta-cinc reunions amb diferents reunions, federacions musicals, conservatoris de les arts escèniques, etcètera, etcètera, que la majoria el que han fet és traslladar-nos que durant massa anys, com déiem abans, no se'ls ha escoltat. I alguns d'ells no és només que no se'ls haja escoltat, és que s'han sentit marginats, s'han sentit marginats. I és una realitat.

Durant molt de temps els nostres creadors, els nostres músics, els nostres artistes han hagut d'eixir fora per a guanyar-se la vida, han hagut d'anar fora. Sí, sí, han hagut d'anar fora perquè ací no hem confiat amb ells el suficient, no hem confiat amb ells el suficient des de l'administració.

Una situació que ha fet que la indústria cultural valenciana passe per un dels seus moments més crítics. Una situació que ha fet que moltíssimes d'aquestes persones, que moltíssimes d'aquestes empreses tancaren o que estigueren a punt de fer-ho. I això ha sigut fruit evidentment d'un model, d'un model que ha primat certs esdeveniments elitistes i que no ha primat precisament la creació dels creadors i de les creadores valencianes, que no ha primat l'accés a la cultura de tot el món i que no ha primat que més enllà d'un fet cultural, emotiu, simbòlic, hi ha un fet econòmic que hi ha dins de la cultura. I que precisament la cultura al País Valencià ha de ser un dels principals motors de transformació i de canvi del nostre sistema productiu.

Però no només ens hem trobat amb col·lectius silenciats o marginats. També ens hem trobat amb col·lectius clarament

beneficiats, alguns dels quals han estat portats i gestionats per sistemes culturals, per administracions culturals que han tingut una gestió, com a mínim, qüestionable, per no dir nefasta.

Tenim diversos exemples. A un no li faré molta referència perquè crec que ens fa sentir molta vergonya com a valencians i valencianes, que la principal institució de referència de l'art contemporani valencià, estiga passant pel que està passant, i que siga la fiscalia la que estiga mirant què ha passat ahí. Per tant, no vullc entrar ahí, però tots sabem com ha estat i què és el que està passant ahí.

Però no és només això. També hem tingut una nefasta gestió d'algun dels nostres museus. Una nefasta gestió que ve de la descoordinació entre les administracions, unes administracions que eren del mateix partit i que semblava que foren directament de bàndols oposats. I parle, per exemple, del sant Pius. Més enllà de la gestió de la directora, que ja ho hem dit en diverses ocasions, com gestionava la caixa fixa i a què s'estaven destinant els diners i com es prioritzaven; com no es prioritzava, per exemple, la restauració i el manteniment del centre, cosa que ha fet que es deterioraren i feren obres pictòriques de la principal pinacoteca valenciana. No només per això, sinó perquè per una descoordinació entre les diferents administracions, governades per un únic partit, han passat per situacions de modificacions que no s'han pogut tirar endavant, com les modificacions que s'havien de fer d'ampliacions dels terrenys del museu i en el que, per una descoordinació entre l'ajuntament, el ministeri i la conselleria, no vam poder tindre accés a un pressupost que n'hi havia del ministeri precisament per apostar més clarament per la nostra pinacoteca valenciana del sant Pius V.

I no només això, sinó que vostés no han demanat el suficient que se respectara com a valencians i valencianes la que és la segona, la segona pinacoteca de l'estat, quan, per exemple, ací estem rebent per part del ministeri 2,3 milions d'euros, quan el Thyssen, per exemple, rep 6 milions d'euros. On estan els interessos dels valencianes i de les valencianes? Els haurien d'haver defensat amb més força, pense jo.

Bé, no només això. El que hem trobat és una gestió generalitzada, en la qual no es pensava precisament en les polítiques culturals, sinó que sembla ser que es pensava més bé en quina persona havíem de col·locar al lloc i ells ja farien el que voldrien.

Què estem fent? Estem fent ja, i en les properes setmanes ho presentarem, un codi de bones pràctiques, un codi ètic de bones pràctiques de la gestió cultural. Eixe codi ètic de bones pràctiques de la gestió cultural el que farà és precisament acabar amb aquesta nefasta gestió d'aquest model clientelar que teníem en la societat valenciana durant molt de temps pel que fa a la gestió cultural, en el que participaran tots els mecanismes, totes les administracions i tots els organitzadors d'esdeveniments culturals.

Hem realitzat ja eixes diferents reunions i hem constatat que n'hi ha necessitat d'eixe codi ètic i de bones pràctiques, i el tirarem endavant. Per què? Perquè entre altres coses volem que els nomenaments que ara no hem fet i que no hem volgut fer perquè no ens agrada el sistema de nomenament, es facen precisament gràcies a eixe codi ètic, i que les persones que comencen a gestionar en els principals organismes culturals del nostre país siguen persones tècniques, qualificades, amb projectes i que no hagen estat posats a dit per qui governa. I això és el que anem a fer i anem a presentar les pròximes setmanes.

I no només això, sinó un pla estratègic de la cultura al País Valencià. Eixe pla estratègic... li demanarem l'esborrany a les universitats valencianes. Ja hem parlat amb elles i ja estan treballant en el tema. Volem un pla estratègic per revifar la cultura valenciana, que serà un esborrany el que faran les

universitats perquè el volem participatiu, perquè el volem que totes aquestes entitats amb què ens hem reunit puguen realment decidir quin és eixe pla estratègic, de com ens hem de reinventar des del món cultural per a posicionar-nos en un mapa de dignitat i de creativitat, que és el que realment deuríem estar pensant totes i tots, i no en els mapes de la vergonya del passat.

Bé, seguixc. No només això, sinó que a més a més, com també diuen en el mateix Acord del Botànic, anem a treballar perquè la cultura per a nosaltres és llibertat i és un sector fonamental en el canvi de model productiu, amb la necessitat d'eixa participació que els estava dient. Perquè volem que la cultura siga una eina clau per a la reconstrucció de la identitat individual i col·lectiva. Perquè volem fer de la cultura una marca valenciana oberta al món. Perquè volem satisfer els drets culturals de la ciutadania. Perquè ens ajudarà a recuperar l'autoestima col·lectiva, a deixar de passar vergonya quan ens diuen i ens pregunten d'on som, deixar de passar vergonya, d'escoltar el que escoltem que ens diuen dels valencians i les valencianes. És normal que es posen nerviosos, perquè, evidentment, que si passem vergonya és perquè vostés ho han permés. *(Aplaudiments)*

Deia que ens ajudarà a recuperar l'autoestima col·lectiva, perquè serà la política cultural que farem un element de cohesió i de desenvolupament social, perquè millorarà també la capacitat crítica i creativa dels valencians i de les valencianes i afavorirà l'associacionisme cultural.

Vaig acabant amb l'esport. També hem estat reunint-nos amb les principals federacions, amb la gran majoria de les federacions esportives, amb les entitats, amb esportistes, i la veritat és que el model esportiu que nosaltres anem a promocionar és clarament antagònic al que hem estat vivint. Anem a passar d'eixos projectes pomposos i elitistes que tots coneixem i que ací tantes vegades s'han discutit i anem a realment potenciar l'esport de base, l'esport com a motor de cohesió social, de treball per la igualtat i de treball perquè totes i tots tinguem una millor salut, un major benestar.

Hem coincidit amb tots aquells que es dediquen al món de l'esport que és necessari també eixe pla estratègic de l'esport, i l'estem treballant també. Però no només això, sinó que podem anunciar també ací que per fi des de la Generalitat valenciana es dignificarà el nostre esport, la pilota valenciana, i ho farem, ho farem promocionant-la de veritat, des de baix, i amb una càtedra de la pilota valenciana que siga referent i que reconega també el seu valor cultural i el seu valor acadèmic.

Més enllà d'això sí que m'agradaria recordar una de les coses que ens hem trobat en l'esport, i eixe famós pla d'infraestructures esportives, amb el qual vostés van deixar empantanats vint-i-cinc ajuntaments per un valor de 2,3 milions d'euros. Evidentment ens estem reunint amb els ajuntaments afectats i estem intentant millorar la situació. No serà una legislatura de grans infraestructures, ho hem dit, no serà una legislatura de grans infraestructures, perquè no anem a prometre el que no es pot fer i no anem a dir les mentires que s'han dit fins ara.

Bé, acabe. Igual que a l'esport, el nostre treball és d'equip, d'equip amb els agents educatius, culturals i esportius; d'equip amb la societat valenciana. Esta cursa, la de la transformació, és col·lectiva i no ens deixarem a ningú pel camí. Hem d'arribar totes i tots junts. Un esforç encaminat a desenvolupar polítiques basades en la transparència, l'eficiència, en la justícia social i l'equitat. Una cursa de fons, llarga i plena de reptes, però apassionant i indefugible.

El govern de la Generalitat valenciana és un govern de transformació. Som un equip, un únic govern, un únic govern per primera vegada en molt de temps. *(Aplaudiments)*

Ens hem trobat amb una administració pública que estava concebuda com un hòlding empresarial del qual els màxims beneficiaris no eren precisament els valencians i les valencianes. Eixa paradeta ja per fi està desmuntada.

En el cas de la conselleria que encapçale puc ben assegurar que treballem per a una educació valenciana de qualitat i universal, per l'esport, com hem dit, entés com una part de la vida i no com un contenidor de grans esdeveniments, i per la recuperació del sector cultural valencià i de recerca com a motors socials i econòmics.

Permeteu-me que faça una referència a la nostra mitologia, la dels pobles de mosatros, a Tombatossals, un gegant bo de Castelló, fill de la penyeta Roja i del tossal Gros. Tombatossals és un d'eixos personatges del nostre imaginari com a poble a qui li van encomanar transformar el seu país. Va moure cel i terra, va plantar pins i va fer tot el que calia per crear les condicions que ens van permetre viure a la Plana. Ho va fer amb un equipàs de gegants que eren bona gent, amb una conlloga, la colla del rei Barbut. No fa tant, fa vint anys, un altre dels nostres màxims referents culturals se'n va anar de vacances, fill de família humil, tan humil que d'una cortina vella li feren una samarreta.

Ho dic, ho recorde perquè vullc i perquè crec que cal. Ho dic per a recordar que amb educació, cultura i bon exercici mental i físic serem capaços d'ensorrar o alçar totes les muntanyes que calguen, com Tombatossals, i de recuperar el lloc que ens pertoca com a valencians i valencianes.

Ara, el govern de Rajoy, amb el seu finançament injust, ens obliga a fer-nos samarretes amb cortines velles; amb el finançament just, el que ens pertoca, junts i juntets, en equip, serem capaços de tot. I mentre tot això arriba ací ens trobaran treballant per la dignitat del nostre poble, movent muntanyes si fa falta.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable conseller, per la seua exposició.

Anem a continuar el ple amb la intervenció de la representant del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre diputada senyora María José Catalá. I, en acabar la seua intervenció, suspendrem temporalment el ple per a fer un minut de silenci a la porta de Les Corts.

Té vosté la paraula per un temps màxim de quinze minuts.

La senyora Catalá Verdet:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor conseller.

Senyors consellers, senyora vicepresidenta, senyors diputats.

L'experiència me diu que la seua situació, senyor conseller, no és gens fàcil. Cada decisió que prenga al llarg dels pròxims mesos comptarà amb persones a qui els agradarà i persones a qui no els va a agradar. Haurà de combinar la dura realitat de la gestió amb la incomprensió de molts.

I per això, si m'ho permet, li vaig a suggerir que intente una cosa que és molt difícil, i jo sé que és molt difícil, i és governar per a tots. I sé que la postura és molt difícil, i sé que la postura implica ser el centre de totes les crítiques, el centre de les crítiques dels d'uns i dels d'altres, dels propis i dels no propis.

Però, mire, li vaig a recordar frases de vosté, frases dites i escrites, i reflexionades per vosté.

Una de les coses més censurables que se li poden tirar en cara a un responsable polític és que crega que una institució o govern és seu en propietat, tot oblidant que han estat els mateixos ciutadans els que li han encarregat una gestió temporal.

Efectivamente, señor *conseller*, nada es de nadie y mucho menos la educación, la política social, la verdad, la razón. Y si hay algo que es de los ciudadanos es su libertad. (*Aplaudiments*) La libertad para decidir de la que tanto habla usted en su blog cuando hablabas así, así de los gestores de lo público: «El despatx tancat i amb olor a moqueta polsosa, no ha de dir què passa al carrer; és el carrer el que ha d'assaltar democràticament eixos despatxos.»

¿Y qué dice ahora, *el despatx tancat i amb olor a moqueta polsosa*? Pues dice en una entrevista lo siguiente: «Hay que debatir si hacer un trasvase de alumnos de la concertada a la pública.» Oiga, señor Marzà, la libertad de los padres que ya eligieron una educación concertada, ¿dónde está? ¿Son ciudadanos de segunda? ¿No estaban capacitados en el momento de tomar la decisión o no son lo suficientemente maduros para tomarla? (*Aplaudiments*)

Usted ha dicho que se concertaban unidades donde no hacían falta. Y yo le hablaré de un concepto que creo que le va a sonar: crecimiento vegetativo. Ese es el concepto. Es decir, claro que se conciertan más unidades, porque cuando concertamos las unidades de tres años, al año siguiente hemos de concertar la de cuatro y al siguiente la de cinco y al siguiente la de seis. Es decir, no se concierta por concertar sino porque los niños crecen y hay que seguir propiciando ese concierto.

«Se ha terminado la barra libre de los conciertos educativos.» Con esa rotundidad ha hablado usted y a nosotros esa rotundidad o, como usted dice en su blog, su radicalidad democrática, nos preocupa.

Mire, hoy en día en la Comunidad Valenciana estudian más del doble de alumnos en la pública que en la concertada. Acabar con la concertada supondría destruir más de veinticinco mil puestos de trabajo y perjudicaría a doscientas mil familias. La concertada solo tiene el 2% de vacantes y además se invierte, en los presupuestos que usted está ejecutando, cuatro veces más en la pública, el gasto por alumno es el 56% más en la pública y el gasto diario es casi cuatro veces más en la educación pública.

Con esos datos, señor *conseller*, ¿cómo puede usted decir públicamente lo siguiente?: «Pienso que ha habido un cierto desajuste en los últimos años en los que cada vez se ha hecho menos por la educación pública, que se ha estado desprestigiando. Se ha ido invirtiendo poco en la educación pública y se ha ido llegando a acuerdos rápidos en ciertos centros concertados para que hubiera más concertación.»

Señor *conseller*, ¿si existen plazas vacantes en la educación pública en un municipio dejará caer unidades de concierto? ¿Respeto usted a los trabajadores de la educación concertada, respeta usted su trabajo? Porque mire, esto es lo que usted dice: «De moment, l'únic que han demostrat tindre clar la gent del PP és com derivar cada vegada més recursos públics cap als seus amics de la concertada i la privada –eso es que todos los de la concertada son amigos del PP, eso es un poco lo que se presupone–, un impacte econòmic que tan sols ha beneficiat als de sempre i que no ha aportat cap benefici a la ciutadania en general.»

Mire, sinceramente, yo entiendo que usted tenga que contentar a los suyos, yo entiendo. Pero yo le pido que gestione para todos y que gestione también para las familias que libremente han elegido la educación de sus hijos. (*Aplaudiments*)

No le he escuchado hablar del distrito único aquí, aunque sí le he escuchado hablar con el alcalde de Valencia. Dice que genera un gran debate y que su equipo pretendía abrir ese debate nada más empezar el curso para cambiar la situación actual. ¿Es hoy ese debate, señor Marzà, vamos a tenerlo hoy el debate del distrito único? Usted no lo ha dicho, ¿puedo sacarlo yo? ¿Me puede contar su punto de vista?

El 93,2% de las familias que eligieron en primera opción un centro para sus hijos obtuvieron plaza en ese centro. Vicent Marzà: «Les persones que viuen al País Valencià, al poble, han de ser la base de qualsevol decisió política que ens afecte. D'això es tracta la radicalitat democràtica, per damunt de la taula, els temes, les xifres, l'estat de les coses.» Damunt de la taula, el districte únic. Què pensa vosté del districte únic? És un tema de radicalitat democràtica també?

Tampoc l'hem escoltat parlar del plurilingüisme. No hemos oído hablar de plurilingüismo. Hemos dicho que estaba dentro de la ley de educación valenciana. Por cierto, he escuchado los puntos que contiene esa ley de educación valenciana y no sabe lo que me alegro de que haya cogido usted la ley de educación valenciana que dejó ya preparada. Me alegro muchísimo, señor Marzà, eso es una muestra de diálogo y de consenso. (*Aplaudiments*) Espero después cuando vea el texto que no haya usted introducido cosas con las que no esté de acuerdo. Desde luego, si la saca como estaba preparada le digo que voy a estar de acuerdo, porque la gestionó mi equipo.

Las políticas lingüísticas llevadas a cabo por el gobierno del Partido Popular, le digo sinceramente, son un ejemplo de esfuerzo real y efectivo por la extensión del uso y la enseñanza de nuestras lenguas oficiales y cooficiales, así como también la enseñanza y el aprendizaje del inglés. Le pregunto, ¿va a continuar usted con el decreto del plurilingüismo? ¿Va a continuar con la implantación del decreto del plurilingüismo o va a optar por un modelo monolingüe y autoritario? Espero también que me conteste a esta cuestión.

«Decidir no és qualsevol cosa, és una demostració de sobirania, d'empoderament, de ser persones i societat adulta; volem decidir-ho tot; hem de poder decidir-ho tot des del model d'atenció sanitària al model econòmic fins a quin estatus polítics volem per al País Valencià.» Poden les famílies decidir també si estudien en valencià, en castellà? Vosté va a propiciar que eixa decisió siga real i efectiva o l'únic que vol decidir és vosté i la resta no tenen dret a decidir?

Respecte els llibres de text. Mire, li vaig a dir el que vosté deia de les beques i de les ajudes. «Beques, ajudes, subvencions, xecs gestionats per l'administració al servei de l'interés, moltes vegades electoral de qui governa. Com si els diners no foren de tots i totes, com si la pobresa els interessara per accedir a un mercat de vots via subvencions i ajudes públiques.» Sé que són paraules fortes. Això, senyor *conseller*, és el que diu vosté de les ajudes, de les beques i de les subvencions. (*Aplaudiments*)

Vosté ha parlat de les ajudes de llibres. Mos pot dir vosté quan va a convocar les ajudes? Volem terminis, ordres, convocatòries amb informes, amb documents oficials. Ens pareix molt bé que per primera vegada vosté comparega on ha de comparèixer, que és en el parlament valencià, i explique coses, perquè fins ara el que hem escoltat ha sigut via mitjans de comunicació, però no n'hi ha ni un paper.

I, mire, l'exemple més clar és que no n'hi ha ni un paper, vosté ha dit que gràcies a tots els ajuntaments, jo també els done les gràcies. Però, mire, inclús l'Ajuntament d'Alaquàs al seu portal posa que no té informació, l'Ajuntament d'Alaquàs, que està gestionat i governat pel PSOE, pel PSPV, posa que no té informació sobre el tema de les ajudes de llibres. Mire, els seus ajuntaments posen açò a la portada de la seua pàgina web. Si els seus ajuntaments no tenen informació, imagine els que no són de vostés, imagine els que estem ací asseguts, el pare o la mare que se pregunten on estan els 200 euros. (*Aplaudiments*) Imagineu-ho.

De les taxes de la universitat, vosté també ha parlat i connecte amb les ajudes, les beques i les subvencions. Ha incrementat vosté 1 milió d'euros. Nosaltres passarem de 2

milions d'euros a 17 milions d'euros. Vostés digueren per activa, passiva i perifràstica que anaven a baixar... (*Veus*)

El senyor president:

Un segon, senyora diputada.

Per favor, demane silenci per a escoltar amb atenció a la portaveu del Grup Popular. Silenci per part de tots.

Continue, il·lustre diputada.

La senyora Catalá Verdet:

Bé. Allò ben cert és que vosté no ha baixat les ràtios, no ha baixat les taxes de la universitat. Perquè, clar, vosté ha parlat que per a este curs n'hi han 1.060 unitats amb ràtios que no arriben a les xifres màximes. Però, mire, això no és mèrit seu. Això és que, primer, que n'hi han menys xiquets; segon, és que si vosté es va trobar amb un *arreglo* escolar fet amb 206 unitats més i, tercer, que totes les ràtios estaven per baix de la mitjana; és a dir, en infantil era 20 i la màxima era 30, en primària 20,9, i el màxim era 30, i en la resta eren 27,04 i la màxima eren 36, 36 i 42.

Sincerament, si vol després parlem d'alguns casos puntuals, perquè vosté ha parlat d'infraestructures, de mòduls prefabricats, del model de transparència en infraestructures. Vosté sap que obrint les unitats del Ciutat de Cremona –atenció, no vaig a criticar-ho– ha deixat en dos centres educatius construïts aules que no arriben a una desena de xiquets? Però, clar, vostés han obert les unitats on n'hi han mòduls prefabricats, en un centre on n'hi han mòduls prefabricats..., que me pareix bé, si era un tema polític o un símbol polític per a què el senyor Puig anara a fer l'obertura del curs allí, em pareix bé. Però, clar, després, no me diga que va a fer vosté un model de transparència en infraestructures, que quants mòduls prefabricats n'hi ha, quan el que primer fa vosté és obrir unitats on n'hi ha un centre amb mòduls prefabricats que està al costat de centres construïts que s'estan quedant amb unitats de deu xiquets. Això és el que fa vosté. (*Aplaudiments*) Mire! Clar!

No ha parlat vosté de dos qüestions que deixaré per al final, perquè el temps és insuficient. Mire, vosté no ha minimitzat la LOMQE, vosté no ha sigut insubmís a la LOMQE. Siga, de veres, siga sincer, siga sincer.

Mire, el decret de primària, la modificació del canvi de quaranta-cinc a sixty minuts no és una cosa que estava en la LOMQE, és que no ho és, és que vosté ho veu com si estiguera a la LOMQE i no, no estava ahí. I, a més, me pot dir vosté quanta gent ha fet eixe canvi? Perquè els ha donat vosté llibertat per a deixar-ho en quaranta-cinc o en sixty minuts. M'ho pot dir vosté?

El decret de secundària, tampoc, és que tampoc ha minimitzat la LOMQE, que no. Mire, vosté ha canviat l'ampliació horària de les assignatures troncales de la modalitat de primer de Batxillerat. Però és que això és una opció que li dona la LOMQE. Això no és ser insubmís a la LOMQE, és una opció que li dona la LOMQE. Deixa menys assignatures específiques de lliure elecció, però, mire, que això no és ser insubmís. És que vosté ve ací i diu: «No nos gusta la LOMQE, lo vamos a cambiar todo.» No.

Mire, el que sí ha fet, dos coses: dar la opció a los centros de no ofertar la asignatura de religión y posibilitar que los centros, en función de sus posibilidades de organización interna, sean quienes deciden. Y suprimir la disposición adicional tercera del decreto, que da cumplimiento a lo previsto en la disposición adicional trigésima, sobre el proyecto lingüístico, es decir, reducir la hora de más de castellano en los proyectos lingüísticos. Es decir, ¿dónde ha incidido usted? En la religión y en el castellano. En eso

ha incidido usted. Lo demás son opciones que le daba la LOMCE y usted, sí, ha entrado pero con la religión y con el castellano. (*Aplaudiments*) Mire, esa es la verdad.

Mire, por hablar de todo porque no quiero dejarme nada. Aquí hay representantes en este parlamento de escuelas infantiles. Usted ha tomado una decisión que incluso con el diálogo y el consenso que le caracteriza sus propios sindicatos, los que pone en los enlaces de su blog como primeras opciones para consultar, le han criticado que usted lo ha llevado a la mesa cuando ya lo había anunciado. ¿Ese es el diálogo del que habla usted? Es más, ¿ha hablado usted con este sector, ha hablado con las escuelas infantiles? ¿Ha tomado la decisión escuchándoles, ha tomado la decisión atendiendo a sus motivos? ¿Cree usted que no se presta una buena atención a los niños de cero a tres años en su red? ¿Cree usted que después del esfuerzo en infraestructuras que han realizado estas personas tienen que verse afectados por una decisión política que ha tomado única y exclusivamente usted sin ningún tipo de consenso? (*Aplaudiments*)

Respecto de la cultura, no he escuchado nada nuevo, no he escuchado nada de recuperación del patrimonio, adquisición de medios audiovisuales. El código ético lo puse yo en marcha con la elección del director del IVAM, señor *conseller*. Es que no ha inventado nada nuevo.

Respecto del deporte. ¿Apuesta por el deporte? La Federación Deportiva de Pilota Valenciana. ¿Sabe usted, conoce usted el programa de pilota a l'escola? ¿Conoce usted también que el Partido Popular impulsó la creación de BIC de la *pilota valenciana*? Es que lo que usted ha hablado es lo que hay, señor *conseller*.

Però, mire, parlant de cultura, parlant d'educació, vaig a deixar-me per al final una barbaritat que ha fet vosté, i també estan ací. Hem assistit atònits a la major agressió que han patit els ensenyaments de música en la Comunitat Valenciana gràcies a la nefasta gestió de vosté i del seu equip. Mai ningú ha fet tan de mal en tan poc de temps.

Vosté ja té un record trist, li han demanat la dimissió els professors de música als dos mesos d'estar en el càrrec i s'han ficat en la seua contra absolutament tots, començant pels sindicats que li han reiterat insistentment una rectificació que no s'ha produït. I sobretot al col·lectiu de músics, els professionals magnífics que han sigut *ningunejats*, insultats miserablement per vosté.

Resulta que els catedràtics de música que no tenen la titulació no valen per a donar classe? Sí, els tria vosté. Però estan els tribunals per a triar als qui han d'ocupar eixes places. N'hi haurà incoherència, n'hi haurà maltracte, n'hi haurà agressió més forta patida pels professionals de la música valenciana que eixa? (*Aplaudiments*)

Mire, per a finalitzar, vosté ha insultat a tots els músics i els ha calumniat i ara ells l'han instat inclús a un acte de conciliació perquè retire les mentides sobre les seues titulacions.

Diga ací, senyor Marzá, si es va a retractar o si manté eixa mentida. ¿Pensa seguir insultant els músics valencians? Tinga... De veres, tinga dignitat. Perquè els músics valencians –i vull acabar amb açò– mereixen respecte, mereixen un bon tracte, mereixen fins i tot el diàleg, el consens i, sobretot, que els escolte, una cosa que vosté diu que fa, però que ells no ho veuen, no ho senten, no veuen que vosté estiga al seu costat. Respecte.

No sé quin dia tindrà hui. No sé si hui és el dia de la defensa de les senyes d'identitat o no és, perquè en vosté la cosa va a dies, però, (*veus*) mire, és una senya d'identitat i és el patrimoni del poble i són els grans professionals d'esta terra.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies per la seua intervenció.

Suspendrem el ple per a fer tres minuts de silenci. I el sentir de la cambra és convidar tots els professionals de la comunicació i tots els invitats i els treballadors de la casa perquè ens acompanyen en estos tres minuts de silenci, que es produiran a les dotze en la porta del palau.

Reprendrem la sessió a les dotze i deu minuts.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 47 minuts)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 12 minuts)

El senyor president:

Anem a reprendre la sessió.

Senyories, reprenem el debat... i a continuació intervinrà, en representació del Grup Parlamentari Ciudadanos, la il·lustre diputada Mercedes Ventura.

Té vosté la paraula per un temps màxim de deu minuts.

La senyora Ventura Campos:

Gràcies, senyor president.

Bon dia, senyories.

Avui parle per primera vegada davant d'estes Corts i vull iniciar la meua intervenció felicitant el senyor Marzà.

He de reconèixer que vosté em mereix simpatia i no podia passar esta intervenció sense felicitar-lo pel seu càrrec de conseller.

Respecte a les crítiques rebudes sobre les declaracions tan polèmiques d'aquest estiu en relació al seu pensament independentista, no puc estar més en contra del fons d'aquestes declaracions, però em sembla molt bo que cada polític puga dir en públic el que pensa, i sense traves. *(Aplaudiments)* Així, els ciutadans i les ciutadanes podran conèixer amb major detall allò que voten. Només podent expressar aquestes idees podem arribar a un debat, que jo crec que cal tindre debat de les idees que podem tindre cada u. Se pot estar a favor o se pot estar en contra, però mai se pot censurar cap debat perquè la democràcia s'enriquit mitjançant els debats.

He d'animar-lo que ningú, ni el seu propi partit el convença mai per interessos electoralistes que no expresse la seua opinió en públic. Això demostra ser un valent i els valencians i les valencianes mereixen eixa veritat.

He d'animar també que esta valentia que vosté ha demostrat siga contagiosa també als membres del Consell i a altres membres d'aquesta cambra als quals fa uns dies els va faltar valor i van decidir a la Junta de Síndics que no es pogués debatre la nostra proposició no de llei en relació al desafiament independentista que tindrem el proper 27 de setembre. ¡Quina pena que el seu valor no siga un exemple! *(Aplaudiments)*

He de reconèixer que algunes de les seues propostes no m'han sorprés; unes altres..., el felicite. I tampoc m'ha sorprés l'elecció de gran part del seu equip, tots grans professionals, com són el senyor Martínez, el senyor Fullana, el senyor Carrión i la senyora Sánchez. Un equip que es pot resumir en dos paraules: escola valenciana. I no em malinterprete, no li estic *(inintel·ligible)* ... de ser Escola Valenciana, ni molt més, ni que haja segut una de les seues prioritats reunir-se amb ells. Però, senyor Marzà, el seu partit i els altres partits a qui van votar els seus electors no va ser a Escola Valenciana.

Perquè no estem ací per a, poquet a poquet, imposar els seus ideals als valencians i a les valencianes; no, ni tampoc per a generar nous problemes que abans no existien. Tampoc estem per a això per ací. Volem solucionar els problemes existents i treballar amb l'excel·lència en l'educació, perquè això és el que demanen tots els valencians. Com vosté ha dit fa un moment que les llengües són per a comunicar-se, clar que sí, i no són per a gastar-se com armes ni entrar en una guerra. No, nosaltres estem d'acord amb eixa frase que vosté ha dit.

També estem d'acord, senyor Marzà, quan vosté parla d'un programa o una llei..., que s'hauria de fer una llei valenciana d'educació consensuada. Estem d'acord. Clar que sí. Però estem d'acord perquè pareix que coincidim..., el programa de Ciudadanos. Volem un pacte per a l'educació en la Comunitat Valenciana. Sí, senyor, un pacte.

Pero queremos que sea un pacto autonómico en educación que sirva para despolitizar esta materia que nos hemos encontrado tan manoseada por otros gobiernos. Y, por desgracia, algunos debates en contenido marcadamente partidista, como lo relativo a la política lingüística o a la educación en religión o ciudadanía, ha contribuido a dejar de un lado lo más importante. Lo más importante es: ¿qué problema afecta a nuestra educación? ¿Por qué existe este número tan elevado de fracaso escolar? Eso es lo que nos preocupa.

Por eso, centrándonos en sus propuestas, que tengo que decir que hay algunas que me parecen muy coherentes y muy sensatas y le tendemos una mano para sumarnos a ese proyecto, también tengo que decirle que hay unos objetivos que son prioritarios.

Y un objetivo que creemos que es muy prioritario es aplicar un modelo trilingüe en nuestro sistema educativo asegurando que el alumnado conozca a la perfección nuestras lenguas oficiales, valenciano y castellano, y también una lengua extranjera, como puede ser o como es el inglés, porque educar a nuestros hijos en un modelo o en un solo idioma, sea castellano o sea valenciano, es educarlos en un modelo desfasado que les deja, pero claramente, en desventaja con el resto de los alumnos europeos.

Si nos centramos en el inglés, recordar un dato, que es obligatorio en catorce países europeos y hasta el 90% de los alumnos lo practican en la escuela. ¿Por qué no?, seamos un ejemplo a seguir.

En un mundo globalizado nuestros hijos tendrán que competir con los europeos, como bien sabemos, y quedarán en clara desventaja si han sido condenados al monolingüismo. Por ello desde Ciudadanos proponemos un modelo trilingüe, un modelo donde sale un 33% de manera equitativa y proporcional valenciano, castellano e inglés.

Compartimos con usted que queremos un modelo pedagógico e inclusivo, por eso queremos una escuela para todos. La atención a la diversidad no puede quedar reducida a la consideración del alumnado escolarmente problemático y a la utilización de apoyos especiales por separado de los demás.

Queremos una educación inclusiva, tal y como marca la ley de educación, donde el alumnado pueda aprender junto con sus compañeros y que no sea sacado de clase de manera segregada como nos estamos encontrando.

Por otro lado, para poder llevar a cabo esto, *conselleria* debe de destinar recursos psicopedagógicos que sean necesarios para llevar a cabo una educación inclusiva real, y no segregada como nos hemos encontrado.

En este sentido es fundamental reforzar también el sistema de tutorías y profesorado de apoyo para reducir la tasa de fracaso escolar y de repetición.

Desde Ciudadanos apoyamos también una educación donde no haya discriminación, y tampoco violencia escolar.

En esto estamos de acuerdo. Por eso proponemos que se apliquen medidas preventivas para que no se den estas situaciones tan adversas y creemos que la mejor medida preventiva es la formación y el conocimiento. Para ello es imprescindible trabajar desde edades tempranas la educación emocional de la misma forma que se trabajan las matemáticas, porque creemos que es igual de importante ser competente emocional como competente en matemáticas. Me gustaría que esta estrategia la llevara usted a cabo, el aplicar educación emocional dentro de las aulas.

Otro freno a la igualdad de oportunidades es el elevado gasto al que las familias deben hacer frente en la educación de sus hijos.

Ciudadanos está comprometido con la verdadera enseñanza gratuita, claro que sí. Me parece una buena propuesta ofrecer libros gratuitos, pero eso de gratis total no existe. Alguien los paga. Y en este caso usted ha invitado, pero el que paga es otro. Esperemos que esa medida no sea electoralista y que la pueda llevar a lo largo de toda su legislatura.

Por otro lado, no puedo hablar de un pacto autonómico..., autonómico –perdón– sobre la educación sin hablar de la FP dual. Como su gobierno bien dice, la formación profesional es la piedra angular de lo que tiene que ser la reforma del modelo productivo en la sociedad valenciana. En este punto estoy de acuerdo.

Y estoy de acuerdo que también hay que incrementar la financiación, como han hecho, para dotar de mayores recursos y poder abrir 354 plazas, como usted ha indicado. Pero, ¿cuál va a ser la estrategia para establecer un sistema de FP capaz de competir en calidad y empleabilidad con los mejores de Europa? ¿Cuál es esa estrategia?

También podría dotar de mayor financiación a la investigación, porque, como usted bien sabe, el talento valenciano y las buenas investigaciones se marchan por falta de esta.

Tenemos que cambiar esta mentalidad y dejar de considerar la investigación como un gasto y empezar a considerarla como una inversión, una inversión muy importante, una inversión de futuro.

Esta semana han salido las ayudas a la investigación, pero le aconsejo que no se conforme en ofrecer las mismas ayudas que daban en las legislaturas anteriores. Potencie estas ayudas. Ayude a los investigadores, porque sabe que puede repercutir en la economía de nuestra comunidad y en la excelencia investigadora.

Para ir finalizando, porque ya no me queda tiempo, indicar que dentro del pacto de educación un pilar fundamental es la figura del profesorado. Y desde Ciudadanos creemos que la profesión de maestro y profesor es una de las más importantes de nuestra sociedad y queremos ver que nuestro talento joven entre en esta profesión.

En este sentido tenemos que proponer medidas, y una de las medidas que propone Ciudadanos es ser más selectivos para los estudios de magisterio o el máster de profesorado, considerando no solo criterios académicos, sino también competencias clave al desarrollo de la labor docente como pueden ser la comunicación, la capacidad para aprender a lo largo de la vida o la motivación, tan importante para ser un buen docente.

También proponemos una formación inicial de profesorado que tenga un mayor componente práctico. ¿Por qué? Pues podemos pensar en los modelos de MIR, porque creemos que a dar clases se aprende en clase.

En resumen, como usted sabe, la educación es la palanca del cambio y desde Ciudadanos proponemos soluciones estructurales para problemas fundamentales que tenemos en esta comunidad.

Nuestro grupo, Ciudadanos, anima al Consell y al resto de fuerzas políticas a que sumemos esfuerzos porque el objetivo lo merece. Y con la educación de nuestros hijos no se puede jugar, ya que son nuestro futuro.

Como he reiterado, Ciudadanos estará ahí para apoyarle y tenderle la mano siempre que sea necesario. Siempre que se pueda abordar un pacto autonómico para la educación y podamos reducir el fracaso escolar, no lo dude, ahí estaremos.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari Podem, intervindrà la il·lustre diputada Llum Quiñonero... per un temps màxim de deu minuts.

La senyora Quiñonero Hernández:

Bon dia.

Bon dia, senyor conseller.

Diputats i diputades.

Saludo al señor *conseller* y saludo que haya un experto en educación al frente de la *conselleria*. Gracias, maestro, y mis mejores deseos y los de mi grupo –Podemos– en su tarea.

Venimos juntos a defender la escuela pública. Venimos con el Acuerdo del Botánico de la mano a defender la calidad de la educación. Una educación no sexista, que no discrimine por sexo ni por opción sexual.

Venimos a defender la cultura de nuestro territorio y la memoria de nuestra gente, de nuestra historia en la lucha..., también en la lucha por la libertad. *Historia, memoria y libertad*, tres palabras que queremos decir hoy aquí.

Venimos también a defender nuestra memoria histórica.

Venimos a defender la educación universal. Defender la educación elitista ya se encargan ustedes. Nosotros estamos aquí para defender la educación universal, la educación para todos. Y esa educación elitista se tiene que pagar, que la pague quien la pueda pagar. Pero los bienes públicos, los recursos públicos, las inversiones públicas están para pagar los derechos de la inmensa mayoría.

¿Saben qué les digo? La educación y la cultura son el alimento de los pueblos. Parece que a ustedes, los señores y las señoras del PP, no les ha llegado la información. Pareciera que continúan con la querencia esa del antiguo régimen. ¿Saben qué es eso del antiguo régimen? (*Veus*) Un repaso de historia, eso que ustedes llaman naftalina. El antiguo régimen es una sociedad estamentaria..., a ver, presten atención, un poquito de historia, (*remors i aplaudiments*) en la que hay una minoría privilegiada y una inmensa mayoría que les sirve, atención. ¿Sabe qué le digo? Que ese mundo quedó atrás en Europa, que se ha terminado, que se ha construido la modernidad, señores y señoras, la sociedad democrática y el acuerdo unánime de los derechos humanos. Que hemos llegado a un acuerdo de defender el bien común. ¿Les suena? Voltaire, Rousseau, la enciclopedia, la separación de poderes, la ciencia, la razón, la igualdad de los sexos, Cavanilles, Feijoo, Jorge Juan. Por cierto, de mi tierra, de las tierras del sur. No sé bien en qué escuela se han formado ustedes, pero sé en qué escuela han tratado de torpedear, la escuela pública, que quiere hacer de cada ciudadana, de cada ciudadano, un ser capaz de pensar y de tomar decisiones por sí mismo.

Conseller, el Grupo Podemos saluda su celeridad en tomar algunas decisiones fundamentales. Desde las modificaciones de las condiciones de transporte escolar, la sensatez de colocar el calendario escolar en el lugar del que

no se tenía que haber movido, una torpeza que hizo famosa a la señora Catalá. Celebramos la apertura de los comedores escolares en verano, aunque señalamos la necesidad de buscar alternativas para evitar la estigmatización de los niños y las niñas que a ellos acuden.

Saludamos desde Podemos el aumento de la oferta de formación profesional, la recuperación de algunas unidades cerradas por la anterior *conselleria*, como la de Cremona, de Alacuás, Martínez Valls, de Ontinyent; o la ejecución de la sentencia de acuerdo de las bolsas del profesorado interino, aunque quedaría continuar la negociación y establecer una norma que sustituya la del 2010.

Valoramos los pasos dados para reducir los efectos de la LOMCE, que ha suscitado un rechazo unitario en la comunidad educativa. Curioso como una ley, que se llama Ley orgánica para la mejora de la calidad educativa, se ha demostrado todo lo contrario. Léase donde dice «mejora», «deterioro». Y la gente la ha rechazado.

Tenemos el mandato de la gente para lograr derogarla. Eso será más adelante, después de Navidad. Que este año los Reyes Magos vendrán con un nuevo gobierno en Madrid, que defienda a la gente, con un gobierno bajo el brazo. (*Aplaudiments*)

Saludamos los cambios realizados en el Consell Escolar Valencià que otorgan el reconocimiento a la comunidad educativa. Pero no es suficiente. Debe ser un órgano independiente y representativo donde encontrar acuerdos.

Hay muchos frentes por delante, señor Marzà. Algunas medidas tomadas con rapidez han resultado demasiado problemáticas, usted lo sabe. Entre las partes implicadas se han abierto brechas que no deberían haberse abierto. Hablo de la falta de acuerdo en el asunto de los conservatorios. Los músicos, los músicos tan destacados, tan importantes en nuestro país están muy profundamente enfadados. Siéntese, señor Marzà, y cuanto antes, a escuchar a todas las partes y a diseñar una alternativa de acuerdo. Seguro, seguro, lo sé, que será posible.

Quedan pendientes asuntos cruciales, desde la reducción de la ratio, de la carga lectiva del profesorado, reducir el tiempo en el que se producen las sustituciones y unos cuantos largos aún asuntos más.

Quede claro que en Podemos tenemos la certeza del esfuerzo continuado que realizan los y las enseñantes de la escuela pública, que en condiciones extremadamente difíciles han dado cada día en el aula, y lo dan, cada día, lo mejor de sí mismos.

No quiero terminar mis referencias a educación sin felicitarle por las medidas relativas a las ayudas encaminadas a la gratuidad de los libros de texto, que han conseguido el apoyo de las diputaciones y el aumento de becas extraordinarias y universitarias encaminadas a que ningún alumno ni alumna deje de estudiar por razones económicas.

Pasemos a cultura, señor Marzà. Lo que hemos presenciado en los últimos años es la ausencia total de una elemental política cultural. Cierto es, por supuesto, que todos y cada uno de los gestores y gestoras han dejado su impronta repleta de despropósitos, despilfarros inasumibles en grandes eventos, el mayor conflicto mantenido por la Generalitat valenciana, con un movimiento asociativo civil, algunos nombramientos de responsables culturales, propios de un magacín humorístico, la asunción de pérdidas de empresas públicas y privadas sin ningún tipo de limitación, el engaño de un miembro del propio Consell para la compra de una empresa por un precio irrisorio ocultando un pasivo exigible de 40 millones de euros. Y una larga lista que finalizamos con el cese fulminante de una *consellera* a las pocas semanas de iniciar la elaboración de un plan estratégico sectorial para la cultura valenciana.

Si en educación han torpedeado por tierra, mar y aire la escuela pública, en cultura ha sido una hecatombe. Por acción o por omisión han dañado profundamente cada uno de los pilares del mundo artístico, desde la música al patrimonio, pasando por el teatro, el cine y la industria audiovisual. Lo decía el pintor Gordillo hace unos días en una entrevista. El IVA en cultura no solo no ha logrado recaudar más, sino que ha destruido el mercado del arte y la cultura. Además, despilfarro y pésima gestión, es lo más suave que se puede decir de su paso por cultura durante los últimos veinte años. Es muy lamentable.

Han atacado de fondo al sector y a los artistas, aunque muchos sobreviven porque el arte y la cultura encuentran siempre por donde manifestarse. Han sido un lamentable espectáculo de pésima o incluso bochornosa gestión. Han sido capaces de poner al frente de instituciones culturales a personas *cum laude* en ineptitud.

Hablemos de la señora Ciscar al frente del IVAM, de la que la propia Generalitat informaba de compras irregulares, gastos innecesarios, otros injustificados y toda una retahíla de desmanes. Tal vez presuntamente estaría asesorada por su marido, el señor Blasco. Por cierto, *exconseller*, que está encarcelado por llevarse lo que era para la cooperación internacional. Me acuerdo.

Han sido ustedes torpes y nefastos, incluso para sus propios intereses.

Hablemos de Culturarts. ¿Qué hacemos con esto? En ocasiones es importante recordar que el orden de los factores sí que altera el producto. Y nos estamos refiriendo ahora a la creación en su momento del *holding* público Culturarts, de Generalitat, que pretendía en su primer diseño documentado asemejarse a una corporación empresarial con unidades de negocio diversificadas. Si tenemos en cuenta que una unidad de negocio tiene como objetivo principal los beneficios, ¿cómo causaron tan importantes pérdidas a La Generalitat?

Queremos hacer una especial mención al ya extinto Instituto Valenciano de la Música, en virtud de la publicación del Decreto 7/2012, de 19 de octubre, con nuestro pésame al mundo musical valenciano, constatando una vez más la falta de consenso entre los grupos parlamentarios de entonces, un consenso que se consiguió para la aprobación de la ley valenciana de la música, pero que no se tuvo en consideración para derogar su capítulo I.

La excepción confirma la regla. Y una de esas pocas excepciones la tuvimos con el Instituto Valenciano de la Música, que después de trece años de existencia y rigor en la gestión, cerró, tanto el ejercicio 2011 como el 2012, con superávit, cumpliendo de forma eficiente con las medidas de austeridad y de equilibrio financiero, un ejemplo de gestión eficiente que tuvo su premio en la extinción.

Somos referentes internacionales en dos cosas: en música y en corrupción. El Consell del Partido Popular eliminó el Instituto Valenciano de la Música.

Hablemos de Teatres de La Generalitat. Dirección personalista a espaldas del sector teatral. El resultado: circuito de teatro y danza desmantelado. Actores, actrices, artistas, bailarines, bailarinas sin trabajo. Deficiencias en la producción del teatro en valenciano, con la eliminación de los convenios con centros de producción: el Palau de les Arts, el sant Pius V. Una larga lista de despropósitos que necesitamos ahora poner en marcha, reformar, un proyecto que dé fuerza a las instituciones y a los valores de nuestra cultura.

Necesitamos abrir los cauces a los artistas de todo nuestro territorio, más allá de las grandes instituciones y más allá del centralismo capitalino. Necesitamos dotarnos de una política cultural que apoye nuestras riquezas artísticas, a ofrecerles espacios y reconocimiento, facilidades a los jóvenes artistas

y a los no tan jóvenes, a los del norte, a los del sur, a los del interior, a todos.

El senyor president:

Senyoria, vaja acabant.

La senyora Quiñonero Hernández:

Hay mucho por hacer –ya termino, gracias–, hay mucho por hacer, señor Marzà, mucho por cambiar. Hemos de dar espacio a la cultura de nuestra tierra, a nuestra particular expresión artística, a las fiestas populares. Hay que sentar a los actores implicados en el mundo de la cultura y marcar con ellos unas líneas estratégicas, hablar con todos, como usted propone.

Desde el Consell Valencià de Cultura, las fundaciones en las que está implicada La Generalitat, hay que abrir todas esas puertas, hay que...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

La senyora Quiñonero Hernández:

Hay mucho trabajo por delante. Le animo a realizarlo. Le ofrezco el apoyo de nuestro grupo y le deseo mucha, mucha fuerza, mucha lucidez y mucha salud para llevarlo a buen término. Podrá contar con nosotros.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

A continuació prendrà la paraula, en representació del Grup Parlamentari Compromís, l'il·lustre diputat Josep Nadal.

Té vosté la paraula per un temps màxim de deu minuts.

El senyor Nadal Sendra:

Gràcies, senyor president.

Bon dia a tots i a totes.

Bon dia, senyor conseller.

És un honor per a mi parlar per primera volta en este hemicicle per parlar d'educació, cultura, investigació, esports, que són unes àrees de gran capacitat, de gran importància estratègica, de gran importància també pressupostària i que afecten la nostra infantesa, la nostra joventut, que afecten la nostra capacitat de creixement personal i que afecten l'ànima i la projecció cap al futur dels pobles.

Hui hem tingut la sort d'estar ací i poder assistir a un moment històric en què el conseller, Vicent Marzà, ha fet palés un canvi de 180 graus amb què les institucions valencianes tracten a l'educació, a la cultura, la investigació i els esports. (*Aplaudiments*)

I començaré parlant del canvi històric que suposa que el Consell de La Generalitat del nostre poble, del poble valencià, aposte per l'educació pública. L'educació pública és aquella que educa des de la igualtat i des de la solidaritat, aquella que només l'educació pública garantix la llibertat d'elecció i garantix la cohesió social. Educació pública que a casa nostra ha estat massa vegades menyspreada, maltractada. Fins i tot a la comunitat educativa se l'ha arribat a maltractar tant que se l'ha considerat com a l'enemic. I a l'enemic, què? A l'enemic vara a ell. Eixe ha sigut el que hem viscut els últims anys: vara, contra la comunitat

educativa. Posar els xiquets i les xiquetes en barracons que a més començaven el curs el primer dia de setembre, com si fóra precís. Quins criteris pedagògics tenien per a començar el primer dia de setembre, si no és un criteri ideològic d'anar contra l'enemic?

Perquè ací s'ha retallat amb el professorat i, el que és pitjor encara, se l'ha difamat. (*Aplaudiments*) Perquè ací...

El senyor president:

Un segon, un segon, senyor diputat.

Senyories, demane silenci i respecte a l'orador. (*Remors*) Demane silenci a l'orador.

Pot continuar la seua intervenció, senyor Nadal.

El senyor Nadal Sendra:

Perquè ací hem mantingut, hem arribat a vore com es colpejava els estudiants dels instituts, perquè vostés, senyories del Partit Popular, quan han estat manant enviaven la policia als instituts, com al de Lluís Vives perquè foren colpejats i perseguits menors d'edat, gent d'institut que defensaven els seus drets, que lluitaven per coses bàsiques, com que no se'ls caiguera el sostre damunt, com tindre paper higiènic a les escoles.

Però, malgrat tot, la bona notícia és que durant estos vint anys la comunitat educativa no ha baixat la cara. Ha tingut la cara ben alta per lluitar per l'educació pública, per a ser una espelma en mig de tota esta foscor que vostés han provocat en l'educació valenciana estos últims vint anys. (*Aplaudiments*)

Hi ha un canvi de 180 graus, i no serà fàcil, i estem on estem, estem on estem. I, com dia el poeta Miguel Martí i Pol, som on som, més val saber-ho i dir-ho i assentar els peus en terra. Som on som i serà complicat, senyor conseller. Estem parlant sobre uns pressupostos que han fet ells. Estem parlant de tractar de minimitzar un autèntic monstre legal com és la LOMQE que mos deixa d'herència enverinada el senyor Wert. Estem parlant del desastre absolut i total en infraestructures.

Què han fet vostés amb CIEGSA? És que la veritat és que es vergonyós. Estem parlant que tenim un deute totalment desbocat i estem parlant, sobretot, i el que és més dur, que som líders en fracàs escolar d'Espanya, eh?, d'eixa Espanya que vostés diuen que és *una gran nació* en eixa PNL que han presentat. Doncs de la *gran nació*, (*veus*) d'eixa *gran nació* nosaltres som els líders de la *gran nació*, els líders, els líders de fracàs escolar. (*Aplaudiments*)

Per això, estant on estem, per això estant on estem té més mèrit encara vore un conseller valent des del primer dia entrar en una casa nova, com era aquella de la conselleria d'educació, i començar a batallar des del primer dia per obrir les unitats educatives que des del Partit Popular es volien tancar, per obrir les unitats del Cremona, del Martínez Valls, autèntics símbols de dignitat i de lluita per l'educació pública al nostre país. (*Aplaudiments*)

I té mèrit vore com s'ha dialogat amb tota la comunitat educativa, també amb els centres concertats i privats, com s'ha parlat amb ells. Això no ho havia fet ningú. Parlen vostés amb els directors dels centres, amb la direcció de centres dels nostres instituts, de les nostres escoles! Doncs estan contents, ells saben que ací no anem a regalar, no prometem coses que no es puguem complir, però estan contents, perquè parlar amb la gent no costa tant. I això és el que vostés no han fet mai. I per això estan contents.

S'han augmentat les beques universitàries per a que molts estudiants que fins ara havien de deixar la universitat puguem estudiar. Perquè ací del que es tracta, i és una cosa que

evidentment ho tenim complicat, però l'actitud és realment el que val. Ací n'hi ha una actitud de canvi, una actitud de canvi amb un pressupost que han fet vostés.

Una actitud per a dignificar i per ajudar els menuts, els que estem baix, els que són fills de treballadors que no hagueren pogut arribar a la universitat si haguera sigut per gent com vostés. (*Aplaudiments i protestes*) D'ajudar els menuts, d'ajudar els menuts, la gent menuda, els de baix. (*Veus*) D'ajudar els menuts amb un pla com Xarxa Llibres, amb un pla com Xarxa Llibres que ha suposat fer palesa una reivindicació històrica de tota la comunitat educativa. Ja ho sé que vostés no ho entenen això de Xarxa Llibres, vostés no entenen el que és una xarxa pública, una xarxa universal. Si estiguérem parlant-los de xarxa clientelar segurament ho entendrien millor. (*Aplaudiments*)

Però jo vull parlar de cultura en els tres minuts que em queden. Vull parlar de cultura, perquè em sembla que he sentit per ací que s'ha de governar per a tots. Bé, explique'ls-ho a la gent de la cultura què és governar per a tots. Explique-li el que és el menyspreu, la censura, el silenciament. Explique'ls als músics del País Valencià com han viscut tots estos anys. Explique'ls-ho. Sí, senyora. Això és governar per a tots? Governar per a tots és mantindre amb el menyspreu més absolut els creadors culturals valencians? Evidentment a tots no, a tots no. Si ton pare és conseller perpetu i ta mare és directora de l'IVAM pots ser el rei del mambo. (*Rialles*) Clar que sí! (*Aplaudiments*) Però i la resta què?

Pregunte'ls vosté als músics en valencià, a la gent que se n'ha hagut d'anar fora, gent plena de talent i de vàlua que se n'ha hagut d'anar fora a buscar-se la vida perquè ací no els han fet cas.

I saludem el codi de bones pràctiques i saludem el pla estratègic cultural que mos presenta el conseller. Perquè necessitem fer des de baix això que no hem tingut mai, una indústria cultural valenciana. I ho haurem de fer entre tots, una indústria cultural valenciana que siga diversa, que compte amb els arts escèniques, amb les arts plàstiques, amb els músics, amb la literatura, que compte també amb la gent del disseny, de les noves tecnologies, del món audiovisual que vostés han enfonsat totalment. I per això necessitem una televisió pública, per a enfortir la cultura valenciana. Ho necessitem, sí senyor, ho necessitem.

I ho necessitem també perquè la cultura és faena, la cultura compta sobre el PIB. Vostés segurament no s'han adonat que tot este nivell d'atur que n'hi ha als sectors culturals de gent preparada que ve de la universitat amb experiència, que la cultura també compta, volem que compte com donar suport a les xicotetes empreses, als autònoms, de donar suport a les cooperatives, a les associacions culturals. No volem una cultura com vostés es pensen que vol l'esquerra, una cultura que tota la gent de la cultura passen tots a ser funcionaris, no senyor. La cultura és ingovernable i és indomable. (*Aplaudiments*) I, per això, volem simplement, volem obrir les portes, volem ajudar.

I pensem, i ara per acabar ja que em queda molt poc, parle d'innovació, parle d'esports. Els esports és una cosa molt clara i és el que parlàvem amb el conseller l'altre dia. La diferència entre donar suport als *mastodontes* o donar suport als menuts. I és que ací el 50% del pressupost d'educació se'n va per a pagar Valmor. I eixa era el concepte que tenien vostés dels esports, d'esport elitista, d'esport de cara a la galeria. Però no val per a res, igual en esport que en innovació que en cultura.

Saben què? El *postureo* no aprofita per a res. Voler aparentar allò que no som és el camí més ràpid cap el desastre i per a que es burlen de nosaltres. (*Aplaudiment*) Allò que val és ser autèntic, allò que val és que la cultura valenciana i l'educació parle de nosaltres, que siguem

capaços de superar-nos a nosaltres mateixos com a poble. Això és el que val.

I per això li dic, senyor conseller, conseller, mestre, company, Vicent Marzà, moltes gràcies, moltes gràcies. Som molts milers els que estarem ací posant el nostre muscle, posant les nostres mans per a que açò tire avant. Tenim molta esperança del canvi en el nostre poble, perquè sabem que un poble més culte i més educat és un poble més difícil de manipular, un poble més difícil d'enganyar i de saquejar i un poble que es projecta amb força cap al futur.

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Senyora diputada, per a què demana la paraula? (*Remors*) Molt bé. Té vosté per al·lusions tres minuts per a replicar.

La senyora Catalá Verdet:

Senyor conseller, lamente molt que el representant del seu grup haja obviat absolutament la seua intervenció. Pense que podria haver aportat més a la seua intervenció, podria haver parlat de vosté. En lloc de parlar de vosté ha parlat de mi. I, per tant, vaig a contestar-li al seu company.

Mire, ha preguntat vosté, ha preguntat a esta bancada què hem fet en CIEGSA i jo li contaré què hem fet en CIEGSA. Vosté no ha estat ací els últims anys, jo puc informar-lo sense cap problema. Més de sis-cents centres educatius i a més destinar més de dos mil milions d'euros a eixos centres educatius. (*Protestes*)

En segon lloc ha preguntat vosté, ha parlat vosté del fracàs escolar... (*Remors*) Li informaré que en deu anys la taxa de... (*remors*)

El senyor president:

Senyories...

Un segon, il·lustre diputada.

Per favor, demane silenci per a escoltar la rèplica per al·lusions.

Pot vosté continuar, il·lustre diputada.

La senyora Catalá Verdet:

En deu anys la taxa d'abandó prematur ha disminuït en 12,3 punts en la Comunitat Valenciana, en l'última legislatura en 4 punts.

I respecte als directors i que nosaltres no parlàvem amb els directors, he de recordar-li que vam constituir una taula de directors on estaven els directors dels centres que tenien bons resultats. Espere, de veres, que vostés no desacrediten eixos directors, perquè entenc que són professionals de l'educació pública que mereixen el seu respecte.

També ha parlat vosté d'una xarxa clientelar. Quan vosté parla d'una xarxa clientelar no sé si fa referència vosté a la xarxa clientelar que tenen vostés amb Escola Valenciana, amb l'STEPV, amb Pau Alabajos o amb La Gossa Sorda a Sagunt a Escena, (*algú diu: «¿Muy bien, muy bien!»*) no ho sé, no ho sé. (*Aplaudiments*)

Mire, a mi em sembla una xarxa clientelar que els seus portaveus o els seus alts càrrecs de Compromís siguen contractats per administracions governades per vostés. Això me pareix una xarxa clientelar. (*Veus i aplaudiments*)

I acabaré dient-li una qüestió molt clara. Estem parlant d'educació, estem parlant de números, de xifres. I, mire, dir que el 50% del pressupost d'educació s'ha destinat a Valmor... Mire, li vaig a dir a què se destinà el 50% d'educació. Més

del 50% d'educació se destinà a salari de docents. Ha dit vosté d'educació. Mire vosté el *Diari de Sessions*. A docents. I, per tant, quan dia el conseller, per exemple, que el 87% del pressupost està executat, efectivament, perquè el 60% són nòmines que estan compromeses. N'hi han 800 milions d'euros per a universitats i n'hi han despeses per a manteniment. *(Veus)*

Però, mire, puc informar-los a vostés, senyora Mollà, que pareix ser que no tenen vostés molt clar algunes xifres... *(Aplaudiments)*

Mire, acabaré dient que no n'hi ha cap problema en informar-los, senyora Mollà, senyor diputat. Ací estem per a contar-los tot el que hem fet, per a que si tenen vostés algun dubte nosaltres podem resoldre eixos dubtes. I l'únic que no podem fer és vindre ací a una compareixença d'un conseller i parlar de l'anterior govern.

Mire, estem parlant del projecte de la *conselleria* d'educació i, per tant, crec que vostés deurién haver fet això. Si no ho fan i se trobem amb eixa resposta, *lo siento, es lo que hay*. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

La il·lustre diputada ha fet referència a l'article 71, vosté ha sigut contradit en la seua intervenció... *(Protestes)* Ha fet al·lusió a l'article 71. Pot vosté intervindre amb un temps màxim de tres minuts. *(Veus)*

Senyor Alfredo Castelló, li he cridat discretament l'atenció en moltes ocasions. No me faça que el cride a l'ordre. Este ple el dirigix el president. La il·lustre diputada ha fet referència a l'article 71, ha sigut contradita en la seua intervenció i, per tant, el senyor Nadal té tres minuts per a poder exposar la rèplica a la senyora Catalá.

Té vosté la paraula per un temps màxim de tres minuts.

El senyor Nadal Sendra:

Agraïsc a la senyora Catalá que em donara la informació que m'ha donat.

Primer que res jo simplement volia dir que en el tema d'esports no sé si... jo volia referir-me a esports quan he dit allò del 50% de Valmor. No sé si haurà tingut un lapsus *linguae* o no. Ací em diuen que no. En tot cas, estava referint-me a esports.

Sobre tot això que em diu de la xarxa clientelar, de La Gossa Sorda, de Compromís, STEPV, Escola Valenciana, tots ahí. Bé, jo simplement volia dir que em sembla molt fort que, després de tots estos anys de censura i de silenciament que hem patit els grups de música en valencià per part dels poders públics representats pel seu partit, ara que vinga i em diga això.

D'altra banda, si vol referències nostres busque en el You Tube o busque per internet a vore qui som i on anem i quanta gent mos seguix.

També dir-li una cosa, que per sort, per sort, la xarxa clientelar eixa que vosté diu, per sort, hem tingut un rebuig frontal del Partit Popular. Però, per sort, tots no han sigut així. Jo demanaria un aplaudiment per al senyor Ciscar que mos ha portat un parell de voltes a tocar allí al seu poble. *(Algú diu: «Bravo!»)* *(Aplaudiments)* Sí, jo a Teulada i a Moraira he anat un parell de voltes a tocar, la qual cosa jo realment li ho agraiisc, estic molt content. Igual és que també tinc una xarxa clientelar amb ell i no sabia. *(Rialles i aplaudiments)*

En tot cas, volia dir-li que no desvie el tema perquè, evidentment, jo tinc la meua faena, en este cas he parlat més de cultura perquè em dedicava a això i sé també el que n'hi

ha. Però li demanaria que no desvie el tema cap a qüestions personals, quan realment la consellera ha sigut vosté. I el que tenim hui en dia és culpa i ve *de aquellos polvos, estos lodos* i ve tot de vosté i de vostés. Val?

Moltes gràcies, també, pel to emprat. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El vicepresident segon, amb el micròfon desconnectat, diu: «No, llig-t'ho, 69, 69, alusiones.»)* *(Un diputat parla amb el micròfon desconnectat)*

L'article 71?... *(El vicepresident segon, amb el micròfon desconnectat, diu: «Sixanta-nou, sixty-nine!»)* Però es que vosté no ha sigut contradit... Per favor! Senyor Alejandro Font de Mora, l'hauré de cridar a l'ordre a vosté. *(El vicepresident segon, amb el micròfon desconnectat, diu: «A mi?»)* *(Rialles i aplaudiments)*

Si vosté invoca l'article 71 no ha sigut contradit en la seua argumentació i, per tant, donem pas al següent intervinent. *(Remors)*

Senyor Ciscar... *(Remors)*

A més ha sigut una al·lusió, no una contradicció, bonica i tot. Però, en tot cas, en tot cas, vaig a donar-li la paraula. Però que conste que vosté ha invocat l'article 71 i no l'han contradit. I, en virtut de l'article 69, li donaré tres minuts i amb això finalitze. *(Protestes)* Tres minuts, no passa res.

El senyor Ciscar Bolufer:

Amb trenta segons tinc prou.

Senyor president, moltes gràcies.

És veritat que he dit primer el 71, però immediatament he dit el 69, el 69, per al·lusions. *(Remors)*

Mire, l'únic que vull dir és les contradiccions en què s'està incorrent, perquè està tatxant-se ací de censura, de sectaris i després posen un exemple en què som oberts i contractem quan governem, allà on governem, a tot el món i no censurem a ningú. És la llibertat que predica i pregona el Partit Popular i que demanem també al nou govern que no estan fent ús d'ella. *(Aplaudiments)*

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies pel seu aclariment, senyories, i anem a continuar el debat. *(Veus)* Anem a continuar el debat després d'esta..., *(veus)* d'estes contradiccions.

I té la paraula, per a intervindre, la il·lustre diputada Eva Alcón, en nom del Grup Socialista.

Quan vosté vullga, il·lustre diputada.

La senyora Alcón Soler:

President.

Senyories.

Vull que les meves primeres paraules siguen de felicitacions. Felicitacions al conseller pel seu nomenament i pel treball que està fent. Felicitacions que també vull fer extensibles a tot el seu equip de conselleria. *(Aplaudiments)*

Agraïsc al conseller que en la seua primera intervenció ens haja explicat què vol fer i com vol fer-ho.

Vosté ens ha presentat un projecte que, si em permetran, el definiré com a il·lusionant. Alguns podran dir que és fruit de la improvisació, però, en opinió del Grup Parlamentari Socialista i el meu propi, com a docent, li diré que pense que és un projecte que pretén corregir els errors del passat.

En la meua primera intervenció, no tinc intenció de parlar sols del passat. Estem ací per millorar el present i el futur dels valencians. Ara bé, per a entendre el present i millorar el futur no ens podem oblidar d'on venim.

D'on venim en educació? Venim d'una situació on els increments de les ràtios, l'augment de taxes universitàries, les retallades del professorat, han portat a un cert desprestigi de l'educació pública. Per exemple, el curs passat estaven fins a trenta alumnes per aula en primària, 36 en aules d'ESO i 42 en Batxillerat.

Senyories, ¿pensen vostés que en eixes circumstàncies se pot fer una docència de qualitat? Si algú ho pensa, em permetran que els diga que mai han xafat una aula. *(Aplaudiments)*

El professorat tampoc enteníem les decisions de l'anterior govern. Ja no era sols un tema de retallades econòmiques. El que no enteníem és per què l'educació pública no era una prioritat.

En cultura i esports venim d'una etapa on *los grandes faustos, el despilfarro* i els interessos d'uns pocs el que feien era que primaven sobre els interessos de la col·lectivitat.

I en investigació? En investigació, senyories, les universitats no tenim recursos per a una correcta distribució de la càrrega docent investigadora. I, el que és més greu, els nostres joves investigadors, després de tota la inversió que fem en ells, han de deixar els seus grups d'investigació per trobar qualsevol alternativa per a sobreviure. El resultat és que invertim en formació i, en el millor dels casos, altres països es beneficien d'aquesta inversió.

Saben una cosa, senyories? Per a desprestigiar qualsevol institució només cal complicar-li la vida. La van ofegant progressivament econòmicament, reduïxen les plantilles i el desprestigi està assegurat. I això, lamentablement, és el que ha estat passant en les nostres universitats.

Davant d'aquesta situació, en huitanta dies –i és cert que amb una situació d'infrafinançament que l'anterior govern també tenia–, el nou Consell ha reduït les ràtios, ha obert unitats educatives, més ajudes per al menjador i nous projectes, nous projectes educatius. Perquè el projecte Xarxa Llibres és alguna cosa més que un projecte d'una ajuda econòmica; és un projecte educatiu que pretén introduir els valors en l'escola, introduir valors com aprendre a compartir, la solidaritat. Aquests projectes s'emfatitzaran quan es fique en marxa el projecte Xarxa Llibres.

En universitats hem rebut amb satisfacció les mesures que s'han pres. Un milió d'euros més en beques socials i que no paguen terceres i quartes matrícules els qui menys possibilitats tinguen. ¿Saben, senyories, quants estudiants vénen als nostres despatxos i ens diuen que han d'abandonar els seus estudis perquè han de posar-se a treballar?

Enhorabona per la iniciativa, com també aplaudim baixar de 5,5 a 5 la nota per a accedir a beques universitàries. No ens enganyem. Una persona amb un cinc, amb recursos econòmics, pot anar a la universitat pública i fer realitat el seu somni: ser universitari i, amb un poc de sort, triar què vol estudiar. Una persona que no té recursos li demanàvem un 5,5. És això just? En la meua opinió no ho és. *(Aplaudiments)*

En el àrea de cultura, felicitar el conseller per impulsar el codi de bones pràctiques, per la seua aposta pel multilingüisme, sense oblidar la llengua i la cultura pròpia.

El pla estratègic esportiu també és una magnífica oportunitat per buscar sinergies amb les universitats i la resta de les administracions públiques.

Una possibilitat que llance avui al Consell és integrar activitats educatives, culturals i esportives per a potenciar la formació de totes les persones al llarg de la vida.

Bé, les mesures que s'han pres no pretenen revertir la situació d'on venim. Seria fins i tot pretensió dir que amb

aquestes mesures anem a solucionar els problemes del sistema educatiu valencià. El que sí podem dir és que s'ha prioritzat el dret a l'educació i a la igualtat d'oportunitats, dos eixos que, estaran d'acord amb mi, són claus per millorar i fer més justa la societat en què vivim.

Fins ara he parlat d'on venim i què s'ha fet. Ara toca mirar cap al futur.

El camí per recórrer és llarg, conseller, i és millor que l'abordem com una carrera de fons. Aquest govern haurà d'abordar amb urgència temes com: reducció de ràtios, estabilitat de professorat, negociar un nou acord amb interins que done equilibri a l'experiència, als mèrits i capacitats.

També esperem que es resolga el problema de finançament, un tema que denuncia dia a dia el nostre president i que, afortunadament, tots els grups parlamentaris s'han ficat d'acord per a defensar. Aquest tema és important perquè, sense autonomia financera, no hi ha autonomia política; i, si no millorem aquest tema, no podrem llançar un pla potent de formació del professorat. Estic convençuda que sense innovació, sense formació de professorat i sense la complicitat del professorat no millorarem el nostre sistema.

En l'àrea d'esports, és urgent passar de l'esport com a espectacle a entendre l'esport com a dret de les persones, com una oportunitat per millorar el nostre benestar. *(Aplaudiments)*

Durant aquesta legislatura no ens deuríem oblidar mai de les universitats, motors de generació i transmissió de coneixement. Tampoc la nostra llengua i la nostra cultura, que ens reafirma en la nostra identitat i ens facilita la integració en un món cada vegada més global. I no es tracta de parlar de nacionalismes, reducció de línies..., no, no, no; simplement es tracta de canviar una realitat que és desigual.

Miren, pensem en un sol xiquet o xiqueta que s'haja escolaritzat en línia en valencià i que no haja pogut desenvolupar la seua competència lingüística en castellà. No cal buscar, perquè no el trobarem. Al contrari, molts xiquets i moltes xiquetes que s'han escolaritzat en castellà no tenen la competència lingüística en valencià. I què diguem de l'anglès? Després de tants anys estudiant-lo en l'escola, la competència comunicativa en anglès *deja mucho que desear*.

Per tant, davant d'aquesta situació, jo em pregunte: ¿per què no donar als xiquets i xiquetes igualtats d'oportunitat lingüística, especialment perquè sabem que el bilingüisme afavorix l'aprenentatge de l'anglès com a tercera llengua?

Miren, senyories, és urgent, és urgent traure les llengües del debat polític i aplicar criteris científics; és a dir, aplicar els resultats d'investigació en adquisició de llengües a l'educació. Això és el que necessita la societat valenciana. *(Aplaudiments)*

Per concloure, la societat valenciana té esperances en el futur. Jo sí que ho crec. Un futur que, com deia abans, cal abordar com una carrera de fons. ¿I saben per què cal fer-ho així? Perquè el que necessitem és pensar a llarg termini. A llarg termini necessitem consensuar entre tots un model educatiu. Si no pensem a llarg termini, el que farem és que taparem forats, acontentarem a uns o a uns altres, segons les mesures que se prenguen, però no aportarem solucions ni estabilitat i, el que és més greu, senyories, serà una gran frustració per a totes les persones que han confiat en nosaltres com a diputades i diputats.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

A continuació, i per a respondre a les intervencions, prendrà la paraula l'honorable conseller d'educació, cultura, investigació i esports, Vicent Marzá.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Bé. Primer que res, m'agradaria agrair el to de les intervencions, de totes les intervencions, i valorar molt positivament moltes de les coincidències que hem tingut, amb tots els grups que hem estat parlant, en eixa necessitat de consensuar eixa futura llei valenciana, que puga perdurar en el temps. I, per tant, m'agradaria molt agrair eixes coincidències i eixa voluntat de treballar conjuntament.

En el meu primer torn he intentat no ser massa llarg. Igual deuria haver-ho sigut més perquè he vist que després teníem ganes de festa, (*rialles*) perquè ahir vam tindre prou debat també, no?

Però, bé, en tot cas, sí que vull entrar a la majoria dels temes que ens heu anat traslladant.

Primer, començaré pel tema més difícil, i ho dic així de clar. Per a mi, com s'ha dit abans, no és gens fàcil gestionar una conselleria –i ho he dit des d'un principi.

I és cert que un dels moments més difícils que hem passat, i que encara estem passant, és la gestió pel que fa al tema dels conservatoris. És cert que és una situació molt complicada i que hem hagut d'abordar amb la millor visió possible, i és la intenció que hem tingut. És cert que en alguna ocasió vaig poder fer algunes declaracions en què vam dir «titulacions», i no deuria haver dit «titulacions»; deuria haver dit que són o no són del cos que pertoca per a exercir en les càtedres, val? I, per tant, ho dic ací perquè va ser una explicació que no deuria haver sigut així, val?

Dit això, sé de la vàlua personal i professional de la majoria de les persones afectades, ho sé. I no és prou que ho sé, és que tinc amics que estan afectats i els conec perfectament.

També conec els estudis musicals al País Valencià i convivia dia a dia amb una persona que és precisament músic, no? I, per tant, no serà per falta d'estima respecte a la música del País Valencià.

La realitat és que ens trobarem amb una situació molt complicada, una situació en què n'hi havien persones, fins ara, en comissions de servei en un cos al qual no pertanyien. És a dir, estaven fent comissions de servei en els conservatoris superiors, quan eren persones que eren del cos dels conservatoris professionals.

Davant d'això, n'hi han sentències contradictòries. Les hi ha, i ací n'hi han algunes, val? Tenim sentències contradictòries, que ens avalen eixe funcionament i altres que no. Davant del dubte, davant de saber realment quina és la posició jurídicament més acceptable, o que almenys donara més seguretat, vam demanar un informe a l'advocacia. I l'informe de l'advocacia ens deia textualment que «en este caso se trata de cuerpos distintos –per l'opció de la comissió de serveis– y además los requisitos de los puestos son distintos. En efecto, el Real decreto 427/2013, por el que se establecen las especialidades docentes del cuerpo de catedráticos –diu que– delimita jurídicamente las materias correspondientes al cuerpo de catedráticos que son propias de los mismos, y únicamente en determinadas materias el cuerpo de profesores de música puede impartirlas de modo complementario y no en su totalidad.» I és precisament això el que hem fet: donar aquelles comissions de servei que estaven d'acord al reial decret i, les altres, no. Sabem que no és fàcil, sabem que és dur, que humanament és complicat, però pensem que el que s'havia de fer era regular, allà on n'hi ha diferents criteris, d'acord a aquell criteri que almenys, dins dels informes que tenim, puguera donar major estabilitat i seguretat jurídica.

Això és el que hem fet, i sabem que és complicat. I ens posem en el lloc de la gent que ho ha patit. Però també

m'agradaria posar en valor una qüestió, i és que durant massa anys eixa situació de comissió de serveis s'ha repetit. S'haguera pogut regular, per exemple, la millora d'ocupació, i no s'ha fet en la docència. Està regulada en la sanitat i no està regulada en la docència. Si haguera estat regulada en la docència, este problema no l'haguérem tingut. I no només això, sinó que mirant en el futur, mirant a llarg termini, per a nosaltres el que és important és donar estabilitat a eixes plantilles, donar estabilitat als conservatoris superiors de música al País Valencià, i donar-los seguretat. Per això, a partir des que es van publicar els temaris és possible –i ha segut ara fa unes setmanes– convocar oposicions i per tant donar estabilitat. Una cosa que durant massa anys no s'havia pogut fer.

I per tant, tendim cap a eixa convocatòria d'oposicions, anem a passar un any de transició respecte al que teníem damunt la taula, hem pres una decisió d'acord amb els informes jurídics que nosaltres tenim, i ho hem fet sabent que humanament és complicat, però pensant que s'havia de regular i que havíem d'estar d'acord amb un tema tan delicat, almenys tindre les coses clares pel que fa a l'ordenament jurídic, com a mínim, del que disposem des de la conselleria. Per això hem pres eixa decisió, però a llarg estem treballant i precisament ja ho hem anunciat que es convocaran eixes oposicions i podrem donar major estabilitat als conservatoris superiors.

Dit això, seguixc amb algun dels temes que han anat eixint. Els concerts. Hem estat parlant de moltes coses i s'han dit coses molt grosses en la premsa i en altres llocs. El cert és que a mi m'agradaria fer una anàlisi que totes i tots puguérem tindre les dades de què disposem. Segons l'índex socioeconòmic i cultural, que s'extrau de les proves diagnòstiques, l'índex socioeconòmic i cultural al nostre territori, el que podem extraure és que... eixe índex el que fa és valorar les famílies en funció del seu índex, això, socioeconòmic i cultural, quin accés n'hi ha a l'educació. I ens marca els nostres xiquets i xiquetes en quines famílies viuen en funció d'aquest índex. Ho marca de l'u al cinc, quan l'u és pobresa o molta pobresa i el cinc és una situació benestant o molt benestant. Doncs bé, si anem a mirar eixes dades i mirem què és el que passa en els centres sostinguts amb fons públics, els públics i els de la privada concertada, el que veiem és que en els dos primers trams de l'índex, en els que són de màxima pobresa i de pobresa, en l'educació pública els seus alumnes són el 40%. El 40% dels alumnes de la pública estan entre el primer i el segon tram de pobresa, el 40%.

I, en canvi, si anem a la privada concertada és el 9,5, el 9,5%. Bé. I si anem al tram superior, al del quart i cinqué, és a dir, aquells més benestants, la qüestió és inversa. La pública en primària té els seus xiquets i xiquetes al 19% en aquesta situació. El 19. I la privada concertada el 66. Per tant, jo sé que a vostés els agrada parlar de la llibertat de les famílies d'escollir centre. Però jo més bé diria que són els centres els que escullen les famílies. (*Aplaudiments*) I eixa és la problemàtica. Davant d'això, amb les dades que tenim, el que hem dit sempre: els mateixos criteris per a tots els centres sostinguts amb fons públics. Els mateixos criteris. I, si són els mateixos criteris, no seran els centres els que trien les famílies, com està passant fins ara.

Vull seguir també augmentant les dades al voltant d'aquest debat. Abans hem dit que tenim uns índexs de fracàs escolar molt elevats. Massa, excessius. Però és que si anem en la inversió per alumne en educació, resulta que nosaltres estem a la cua de tots els territoris. No som els últims, però estem bastant a la cua. Estem ací, val? Mireu si tenim territoris que invertixen més en educació que nosaltres. Molt bé. En canvi, és curiós que, si nosaltres som dels que menys invertim en educació, com m'explicaran que en canvi siguem dels que

més paguem en mòduls de les escoles concertades? És a dir, paguem 60.000 euros en els mòduls de la concertada –som dels que més paguem, com poden vore–, i en canvi som dels que menys invertim en general en educació. Per tant, diria que els mateixos criteris no han estat seguint. I, a més a més, m'agradaria seguir dient alguna xifra més d'aquest estudi, i és que segons la llei de pressupostos de l'estat es fixa al voltant de 37.077 euros l'assignació per mòdul d'unitat concertada. Nosaltres estem en 60.688. No està malament.

N'hi han territoris que no crec que hagen estat precisament governats per l'extrema esquerra, com les Illes Balears, que estaven en 37.077, el que diu en la llei de pressupostos. Per tant, alguna millora en l'eficiència de la gestió dels diners públics pel que fa a la privada concertada diria que podem fer.

Bé, i no només això. Fa poc, fa molt poc, vaig signar un exemple, i dic que és un exemple, perquè no vull generalitzar, però és un exemple d'una mala gestió en un centre concertat. 88.000 euros per... Estic dient-ne un, ho he dit. 88.000 euros per no complir amb les condicions del concert. Ací el tenen. Entre altres coses, per una mala gestió de la seguretat social dels seus treballadors. I no és només que nosaltres hàgem dit això, sinó que, com publicava un periòdic que precisament no em té massa estima, com és *Las Provincias*, dia que «el juez cita a declarar a cinco ex altos cargos de educación por los pagos a la concertada».

Alguna cosa haurem de fer per millorar eixa gestió. Per tant, dit tot això, ho he dit i ho torne a dir: valorem públicament la feina que fan alguns centres concertats, que fan una grandíssima feina social, una grandíssima labor social. Però el que està clar en el que els acabe de dir és que la llibertat, tant que estem parlant de llibertat, és precisament dels centres de triar les famílies. I això s'ha d'acabar. I ahí la igualtat d'oportunitats i l'eficiència en la gestió pública ha d'estar per damunt de totes les ideologies que, per molt que uns i altres vullguen dir, estem sempre parlant sense dades i sense coneixement de la realitat. I ací, com els acabe d'aportar, tenim un greu problema de desigualtat pel que fa als centres sostinguts amb fons públics. I això no pot ser. Mateixos criteris per a tots els centres sostinguts amb fons públics.

Seguixc. Han parlat de cultura, han tingut ací un debat molt interessant al voltant d'unes xarxes. A mi m'agrada el concepte de xarxes. M'agrada el concepte de xarxa perquè servix molt per a no deixar caure a ningú. No deixar caure a ningú exclòs. Té altres connotacions. N'hi ha qui parla d'unes xarxes i n'hi ha qui parla d'altres. Precisament en cultura hem dit que era especialment greu la gestió que s'havia fet fins ara, i que s'havien posat determinades persones perquè tingueren un lloc i després ja voríem què feien. Doncs bé, resulta que no ho dic jo tampoc, ho diu una senyora que es diu Carmen Pérez, que molts de vostès coneixen i que de fet tampoc... Igual que he dit abans de *Las Provincias*, evidentment tampoc no és susceptible precisament de ser precisament... No ens coneixem, de fet. En una entrevista –ací la tenen– li pregunten: «El actual gobierno valenciano culpa al anterior por haber descuidado la seguridad del museo –están hablando del Sant Pius–. ¿¿Va por ahí la cosa?». I la resposta és: «El gobierno actual culpa al anterior con razón, porque fue la directora nombrada por el PP la que tomó la decisión de suprimir esa alarma. Pero es que se nombran puestos de responsabilidad por cuestión de amistades, y eso a la larga pasa factura.» I tant que passa factura. Passa moltíssima factura. I precisament per això nosaltres diem que hem de tirar endavant eixe codi ètic de bones pràctiques de la gestió cultural.

Seguixc, i vaig dient més. Hem parlat que era important el que passa dins les aules. És evident que és importantíssim. Però també hem parlat que és important en quin entorn

s'eduquen els nostres xiquets i xiquetes. I hem vist la quantitat d'infraestructures i les necessitats d'infraestructures que teníem. Hem parlat d'un model i hem parlat d'una empresa. A mi sí que m'agradaria saber com és que si, des del 2012 –2012, tampoc fa tant, però tres anys– des del 2012 es tenia en una caixa aquest pla d'eliminació d'aules prefabricades, fet pels mateixos treballadors de l'empresa, de CIEGSA, i no s'ha tirat endavant. Clar, si els treballadors i treballadores tenen un pla i no es tira endavant, en una caixa enorme que ens vam trobar amb totes les dades i amb tots els expedients, doncs diria que alguna cosa no s'ha fet bé. Per això, calen criteris de transparència i criteris clars i contundents, perquè tot el món sàpiga per què comencen unes obres i no altres. Amb els recursos que tenim. I entenc que no n'hi havien suficients recursos com per a fer tots els centres del món. És evident. Però criteris clars. I si n'hi han plans per a l'eliminació, què menys que intentar aplicar-los.

Seguixc. Abans he dit per què també ha segut un dels moments més durs poder visitar algun centre i haver de parlar amb les famílies, amb les AMPA, amb els equips directius, els professionals del centre i preguntar-te, que et diguen: «Quan comenceu les obres?. Ens han promès que començaven a setembre.» Parle d'un centre, per exemple, el Bracal de Muro d'Alcoi, que fa anys i anys que està en barracons. Doncs resulta que en els expedients que hi ha... Per cert, un centre d'aquells del BEI, del Banc Europeu d'Inversions. Doncs sí, vaig anar allà a parlar amb ells i elles, i em va tocar dir-los que el projecte d'execució encara no estava fet. I ells asseguren que se'ls havia promès que començarien les obres. Pense que necessitem ja eixe pla, amb uns criteris clars, i que tot el món estiga tranquil, que les infraestructures educatives es construïran, es faran amb criteris clars i transparents, i que es deixarà d'enganyar la gent com s'ha estat enganyant fins ara.

Seguixc. En infraestructures necessitem eixe pla, és evident, però necessitem anar més enllà, i ja anirem marcant també com ho anem fent. Però pense que el debat l'hem de fer entre totes i tots, i tindre clar que no es pot tornar a enganyar la gent. I que s'ha d'anar amb la veritat per davant, i dir-la per molt dura que siga, i entre totes i tots tirar endavant. Com anem a procedir? Ho he dit abans. Aquells centres que tinguen expedients, que haja treballat l'anterior administració, els anem a agilitzar tots, el màxim possible, amb la màxima rapidesa. Perquè evidentment tota feina que estiga feta s'ha d'avançar, l'haja fet qui l'haja fet. Perquè els xiquets necessiten estar en eixos centres. Però a més a més, hem de fer eixa prioritat d'actuacions amb els criteris clars. Per això, tindrem el pla d'actuacions i l'agilització dels que estan pendents.

Seguixc. Hem estat parlant també del projecte de 2-3 anys. S'ha titllat per algun moment de falta de consens, falta de diàleg i certa improvisació. Doncs bé, en la mesa sectorial que es va celebrar aquesta setmana tots els representants ho van valorar positivament, van dir que pedagògicament com s'anaven a fer eixes millores, van plantejar les seues qüestions, però que el projecte globalment els agradava, i que estaven d'acord.

També estaven allà representants, entre altres, de la Gonzalo Anaya, de la Covapa, de la Concapa, que precisament són representants de pares i mares de la concertada. Ho dic perquè tinguem clar també el que passa i el que es diu que passa, i com ha estat funcionant eixe diàleg amb les entitats.

I això està ben clar i ben treballat. N'hi ha tot un model d'instruccions per als centres..., ja ens hem reunit amb els centres, ens hem reunit amb els ajuntaments que van a tindre eixos projectes i, per tant, n'hi ha tot un model pedagògic al voltant del projecte i que s'està treballant conjuntament amb els centres i amb els municipis que estan en el projecte.

Els llibres. També diuen que ahí sí que ha estat..., pense que no..., que el to ha segut una miqueta diferent quan s'ha parlat dels nostres ajuntaments i els seus ajuntaments.

Bé, eixa época dels nostres i els seus s'ha acabat. Perquè al mateix temps que reben la informació uns ajuntaments, la van a rebre els altres. Perquè dóna igual que governe Compromís que governe un altre partit, que governe el PSOE, que governe una entesa plural, que governe Podem, que governe el PP, que governe Ciutadans. Dóna igual, són ajuntaments del poble valencià i, per tant, rebran la informació al mateix temps. (*Aplaudiments*)

Avui mateixa han rebut tots els ajuntaments aquesta carta... que els explica com va el procés, quines especificitats tècniques tenen i de quina manera podrem tirar endavant els convenis per poder executar eixe programa –que no és una ajuda, que és un programa– per a realment aconseguir uns bancs de llibres que tendisquen cap a la gratuïtat, com diem abans, del sistema universal obligatori i que siga realment inclusiu.

Igualment també estem treballant, i hem treballat, amb l'esborrany (*inintel·ligible*) ... dels convenis de les diputacions i que estem parlant precisament..., el secretari autonòmic es va reunir l'altre dia amb un dels representants del Partit Popular, amb el vicepresident, si no ho recorde malament, de la Diputació d'Alacant i van estar treballant sobre el tema. Per tant, s'està treballant..., sí, sí, s'està treballant i s'està treballant amb la faena ben feta.

I acabe, perquè no m'agrada allargar-me molt, ja tindrem temps de debatre sobre més coses, evidentment, i ho farem amb tota la tranquil·litat del món.

Hem reunit el consell escolar, hem debatut amb la gent i hem dit que el consell escolar..., el que s'ha de fer és reformular-ho de cap a peus, perquè no té ni la representativitat ni el model de participació que ens agrada. Volem que siga realment... (*aplaudiments*) volem que siga realment més participatiu i molt més representatiu de la societat valenciana.

I, evidentment, volem treballar amb les universitats per tal de millorar el nostre sistema productiu, el nostre acadèmic i, sobretot, per tal de tornar a repensar què volem ser com a poble i cap a on hem d'anar. I ahí és clau el debat amb les universitats i és clau que arribem a acords i que marquem un full de ruta conjunt amb les idees, amb l'acadèmica de la universitat, i amb el saber fer dels professors universitaris, però no només amb ells, amb tota la societat valenciana.

I ahí sí que tendim la mà, com s'ha tendit abans també, per treballar totes i tots junts amb criteris acadèmics. I acabe ahí, amb criteris acadèmics per a tot, per a tot.

Quan parlem a vegades del plurilingüisme amb dades del 33% o del 70% o del 60%, quan se duen xifres, el que haurien de mirar realment és què és el que hi ha realment darrere acadèmicament i realment com s'ha d'ensenyar per a millorar l'eficiència i el domini efectiu de les llengües al nostre territori.

La representant del Partit Socialista, la diputada Eva Alcón, n'és una gran i reconeguda prestigiosa del tema i, per tant, no puc dir més que estic completament d'acord amb el que ha dit perquè és el que diu l'acadèmia i el que diuen realment els estudis que n'hi han. Per tant, m'agradaria que realment parlàrem sobre això i que parlàrem sobre criteris pedagògics i que deixàrem estar, com he dit abans, la llengua com a arma de destrucció.

Acabe ja. Seuré, farem el final, contestaré al que digueu, però vos agraiïc de veritat a tots els membres dels partits aquí presents que realment tinguem les ganes de tirar endavant pel nostre poble. El poble valencià que necessita per a ja eixe pacte educatiu que entre nosaltres treballarem i que vos done la mà estesa perquè ho fem.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller... honorable conseller.

I, ara, per a possibles rèpliques... possibles rèpliques entenc que la il·lustre diputada del Grup Popular senyora María José Catalá... (*Veus*)

¿Vosté vol una rèplica? No, no, li toca a vosté.

Disculpe però estava distreta. Aleshores, té... la il·lustre diputada del Grup Ciudadanos Mercedes Ventura per un temps màxim de cinc minuts.

Entenem que són les primeres sessions parlamentàries i... Quan vullga, diputada.

La senyora Ventura Campos:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyor conseller.

Volia comentar el tema que ha dit de..., bé, me pareix..., com he dit al principi, el felicite per les propostes que ha dut a terme, però tinc una pregunta.

De tot el que ha presentat, amb el crèdit que vosté té, jo crec que és un poc limitat per a dur a terme totes estes propostes que pretén durant tot l'any, aleshores... ¿podrà complir tot el que ha dit? Eixa és la meua pregunta, ¿ho podrà complir? Tant de bo que sí.

Por otro lado, usted ha hablado sobre la inmersión lingüística y dice que exactamente lo que indica es que..., y como bien ha dicho la diputada Eva Alcón, para mí que tiene..., la palabra de ella como experta, ¿no?, y científica y conoce del tema a nivel de lingüística, pues dice que sí..., usted dice que la inmersión lingüística nos va..., es una pregunta que yo tengo, ¿la inmersión lingüística potencia... o reduce el fracaso escolar?, eso lo ha dicho al principio. La verdad es que me ha sorprendido que la inmersión lingüística reduzca el fracaso escolar. Es una duda, una pregunta, una curiosidad. ¿En qué se basa para decir esto? ¿Qué medidas toma para decir esto?

Y quiero decir que yo no tengo claro que un modelo educativo donde haya una inmersión lingüística en un solo idioma, sea castellano, sea valenciano, sea chino, sea ruso, lo que sea, pueda fomentar competencias educativas a nivel lingüístico. No lo tengo claro. Sinceramente en este aspecto no lo tengo claro.

Y también indicar que cuando usted habla del modelo educativo que quiere llevar a cabo se centra mucho en la Escola Valenciana en el tema del modelo educativo.

Y cuando habla de la inmersión lingüística, pues sí que es verdad que estoy de acuerdo en lo que él dice, que «l'escola ha de garantir a l'alumnat a la fi d'escolarització una competència comunicativa òptima en les dues llengües oficials i una competència funcional en una tercera llengua. Només així podrem dir que l'escola és plurilingüe». Aleshores, ¿com pretén fer-ho?

No tinc més que dir, gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per a rèplica tindrà la paraula la il·lustre diputada del Grup Parlamentari Popular María José Catalá per un temps màxim de cinc minuts.

La senyora Catalá Verdet:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor conseller, algunes qüestions que vosté ha comentat i que..., bé, m'agradaria continuar debatent amb vosté.

La primera, al voltant del tema de la música, que és una qüestió que, com jo li he manifestat, em preocupa moltíssim. Jo sóc músic, vosté té una parella –he entès– que és músic i la veritat és que n’hi han moltíssims músics en la Comunitat Valenciana, bons professionals, que han hagut d’abandonar la seua família, la seua casa, eixir-se’n fora per esta situació que s’ha produït ací a la Comunitat Valenciana.

Jo en un comunicat li vaig demanar valentia. Eixa valentia de la qual vostés feien gala en la seua campanya electoral, però que després a l’hora de gestionar no ha segut per a tant.

Perquè mire, en tota Espanya la situació és la mateixa, en tota Espanya, perquè els temaris no estaven..., ara sí que estan, perquè els ha fet el ministeri, i va treballar l’equip de la conselleria de forma molt valenta i a tota Espanya s’ha produït la mateixa situació. I he de dir que vosté ha parlat de sentències. No hi ha dues sentències de catèdric, n’hi han tres sentències fermes i una que no és ferma.

Però és que, a més, em sorprén que vosté siga tan... exquisit en l’aplicació de la legalitat. I si és així, jo vaig a estar molt satisfeta perquè espere també que siga molt taxatiu en l’aplicació de la legalitat en allò relatiu a la Llei orgànica de millora de la qualitat de l’ensenyament, concretament en el castellà i concretament en algunes altres coses. (*Aplaudiments*)

Mire, vosté ha parlat de l’Isec. L’Isec és un índex del qual no se sol parlar..., bé, se sol parlar en matèria educativa a l’hora de fer la diagnòstica per no comparar situacions distintes de la mateixa manera. I vosté ací ha fet això, ha generalitzat. No ha seguit la filosofia de l’Isec, perquè l’Isec pretén precisament no fer comparacions injustes i vosté ací n’ha fet unes quantes.

Ha vingut poc o menys a dir que els centres trien les famílies, i la meua pregunta és: vosté no vol que els centres trien les famílies, tampoc vol que trien les famílies, per tant, ¿vosté què vol? ¿Que trie el conseller per les famílies i pels centres? ¿No? Eixe és el model, ¿no?

Vosté ha parlat pràcticament que tots els centres..., en base a eixe Isec als centres concertats van els xiquets rics, els xiquets que tenen millors recursos. I a mi m’agradaria que vosté me diguera si pensa que els xiquets de Jesús-Maria de la Fuensanta, per exemple, o de la Sagrada Família són xiquets rics i si la feina que fan les monges en eixos centres o la feina que fan quant als xiquets amb problemes auditius és una feina que se fa a xiquets rics, perquè jo crec que no. (*Aplaudiments*)

Una altra situació injusta que vosté ha vingut a fer ací és dir que ha signat..., jo no ho haguera fet en la vida. Jo també he signat reclamacions de diners públics, no només a alguns centres concertats, també a alguns centres públics. (*Aplaudiments*) I conec, conec situacions complicades, però mai faré ús d’elles en esta trona. I li ho dic, ¿per què? Perquè els professionals són professionals de l’ensenyament i no mereixen generalitzar i no mereixen que vosté ací traga un paperet d’una reclamació de mala gestió d’un concertat. (*Aplaudiments*) Jo conec moltes gestions. És injust, senyor conseller. No m’ha paregut la millor idea de la seua intervenció.

Respecte a la llibertat i sobretot respecte a algunes..., a la seua política de consens, ha parlat vosté del consell escolar. A mi m’haguera agradat que fóra vosté tan... tan dialogant i que abans de cessar els anteriors membres els haguera dit alguna cosa. Perquè no se’ls va dir res. Se varen vore cessats simplement i vosté va posar als que vosté volgué. I, clar, després n’hi ha unanimitat en el consell escolar. Clar que n’hi ha unanimitat en el consell escolar! (*Rient; aplaudiments*) Clar que el recolzen, senyor conseller, va cessar de forma automàtica a tots els anteriors, no els va dir res i va posar els seus. Clar, ¿com no va a haver-hi unanimitat?

Mire, respecte de llibres. Si la intervenció de hui ha servit perquè vosté envie eixa carta als ajuntaments, jo ja estic satisfeta, perquè és el primer document oficial que n’hi ha sobre el tema de l’ajuda dels llibres. M’alegre molt que haja segut hui.

Respecte la idea de les escoles..., l’educació de dos anys en escoles públiques, dir-li que m’agradaria que ací em diguera com ha triat els centres. ¿Quin ha segut el criteri per a triar els centres que van a tindre xiquets de dos anys?

I per a finalitzar, mire, vosté ha dit que cal anar amb la veritat per davant, que n’hi han ganes de tirar endavant el nostre poble. Jo, preparant esta intervenció, recordava –crec que vosté ha fet al·lusió a ell– a un cineasta que a mi m’agrada molt, que és Woody Allen. Crec que vosté ha fet una referència també a ell. Jo, quan preparava esta intervenció, pensava en vosté i pensava en la pel·lícula *Desmontando a Harry*, no sé si l’ha vista. A mi em semblava vosté un poquet Harry, ¿no?, Harry que escriu les seues memòries, un llibre i, aleshores, revela coses de la seua vida i després resulta que la resta no li fan massa cas o la resta han d’eixir a defensar-la, els que més el volen, i els altres, doncs «a vore què fem amb este xic». Això m’ha semblat a mi estos no arriba cent dies al càrrec de la conselleria.

Mire, senyor conseller, digua vosté el que pensa, ho ha dit la interventora de Ciudadanos. Però li diré una cosa, el que vosté pensa i el que vosté diga ací..., i si vosté és valent i diu que està d’acord amb algunes manifestacions que ha fet, bé, això de «sin desobediencia no hay independencia», algunes coses d’estes, sí que és important, i és important perquè el que pense un conseller d’educació i cultura de la Comunitat Valenciana, el que pense realment de les nostres senyes d’identitat, el que pense en el seu fòrum intern, en el seu interior, el que pense realment d’estes qüestions és important, i més, quan estan vostés en el govern. I és important perquè vostés tendixen un pelu a adoctrinar en l’àmbit educatiu. (*Remors*) Exemples n’hi han. I, per tant, si vosté pensa això, a mi em preocupa un poc.

Sé que vosté és molt moderat. Jo també intente ser-ho amb vosté. I crec que això és el correcte. Però sí que m’agradaria que esta trona o este parlament sabera hui, després de moltes incerteses, de moltes especulacions i de molts fulls de diari i també comentaris, què és el que realment pensa el conseller d’educació. Siga vosté valent, diga ací si recolza eixes declaracions que féu, si està d’acord i què és el que vosté pensa sobre les qüestions que estan ara posant-se en tela de juí en la democràcia espanyola.

Jo li he llegit una cosa molt dura...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Li he donat ja un temps prudencial... (*Veus*)

La senyora Catalá Verdet:

... que la Constitució està institucionalment –acabe– institucionalment morta i que l’Estatut d’autonomia cal refrendar-lo. Diga’m vosté si pensa que la Constitució espanyola està institucionalment morta...

El senyor president:

Ja ha fet la pregunta...

La senyora Catalá Verdet:

...i l’Estatut cal refrendar-lo.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

I ara, per a rèplica, té l'ús de la paraula l'honorable conseller per un temps màxim de cinc minuts. (*Remors*)

Seré, seré... He intentat ser generós, ho he sigut amb els temps, sobretot perquè no anem malament de temps, però...

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Bé. Gràcies.

Vinga, tenim poc de temps. Per tant, simplement dir que moltes gràcies a tots, gràcies als que m'heu fet famosos, moltíssimes gràcies. De veritat és que n'hi han moments que tinc ganes d'abraçar-vos, perquè és el que fa la gent quan em veu pel carrer. Per tant, moltes gràcies.

Dir-vos que, evidentment, quan els valencians i les valencianes senten parlar de banderes s'emporten la mà a la cartera, perquè normalment és el que ha passat fins ara, que quan alguns parlaven de banderes el que volien era despistar del que estava passant al nostre país. (*Aplaudiments*)

Seguixc. Permeteu-me, permeteu-me, senyories, que per acabar, permeteu-me que per acabar òbriga, òbriga el focus per un instant. Dilluns que ve, a les nou del matí, hi haurà 58 milions de xiquets i xiquetes que no aniran a escola, i dimarts 58 milions també. Cada dia –són dades de la UNESCO– deixem sense escolaritzar en este món global nostre, que va més enllà de les portes d'esta cambra, 67 milions de xics i xiques. No podem seguir immòbils davant d'estes dades, hem de llançar la veu d'alarma i comptar amb la voluntat política necessària per garantir que es respecte el dret a l'educació universal. També d'aquelles persones que estan fugint ara mateix d'una situació que han permès els governs occidentals. (*Aplaudiments*)

També cal, també cal voluntat política al País Valencià, i ben segura que pot estar la ciutadania que aquesta administració la té. Si tanquem el focus, si fem un primer pla i enfoquem a casa, a esta nostra terra que acull i que crida la terra, que escrivia la poeta de la Safor, Teresa Pascual, si ens fixem en la vida quotidiana de les famílies trobem l'alumnat de trenta centres estudiant íntegrament en barracons, que es gastem 5,5 milions d'euros a l'any en el 1.764 barracons que tenim. I que després de tot, de tot el que s'ha dit sobre el plurilingüisme, saben què? Que resulta que només un 2,76% del professorat està capacitat per a donar classes en anglés. 2,76% del professorat. I s'han omplert la boca parlant de plurilingüisme.

I no només això, sinó que, com havíem dit abans, s'han gastat els diners en coses que no sabem molt bé què eren, però que no s'han gastat precisament en formació en anglés. Per exemple, els cinc milions i mig..., perdó, per exemple, sis milions i mig, més un milió nou-cents que ens demanen en interessos des del ministeri per a formació en anglés als nostres joves.

Per què parlen de plurilingüisme si és impossible tirar-ho endavant amb la formació del professorat que tenim i han desperdiciat els diners perquè la nostra gent es forme en anglés. Diria que no deuríem parlar d'això, no? (*Aplaudiments*)

Seguixc, per acabar ràpid. Nosaltres, en canvi, no només tenim la voluntat política, també hem demostrat, perdó, que tenim acció política, hem demostrat ja en vuitanta dies de govern que som capaços de passar de la voluntat a l'acció. Els trenta-cinc mil alumnes que tenen enguany accés a la beca del transport. Hem destinat mig milió d'euros més i eliminat la línia recta.

Huitanta-cinc mil alumnes que tenen accés a la beca del menjador des del primer dia. 7,5 milions més d'euros. Les trenta-dos unitats habilitades, és a dir, al voltant de huit-centes famílies, famílies en plural, com deia ahir la vicepresidenta. Eixes huit-centes famílies que ja no han de fer malabars per a dur el fill major a una escola i el menut a l'altra.

Mil cinc-cents alumnes més que enguany accediran a la universitat amb beca, que no podrien fer-ho i no podrien accedir per qüestió de renda.

Els sis-cents alumnes entre dos i tres anys que accediran a l'educació pública. I tot l'alumnat de l'ensenyament obligatori que es beneficiarà d'eixe programa cap a la gratuïtat dels llibres de text.

Som on som, i més val saber-ho i dir-ho, i assentar els peus a terra i proclamar-nos hereus d'un temps de dubtes i renúncies.

Amb el que tenim, amb el que ens heu deixat, amb el que hem pogut redistribuir i amb el que invertirem en un futur, amb les mans esteses i netes, amb la veu clara, podem afirmar amb orgull que s'ha acabat no valorar l'educació pública; s'ha acabat avergonyir-se de parlar valencià i d'avergonyir-se de parlar qualsevol llengua. S'ha acabat la caça de bruixes, s'ha acabat la caça de bruixes als docents i als centres que es rebel·laven davant dels paràmetres de l'anterior administració. S'ha acabat el temps de la desconfiança, el temps de la cultura de grans esdeveniments, el temps de les aparences, el temps dels desnonaments culturals, socials i educatius, reescrivint el conte i, amb permís de Monterroso, *cuando la sociedad valenciana despertó, el dinosaurio ya no estaba allí*. (*Aplaudiments*)

«Rien n'est tout à fait perdu», que diu l'escriptor algerià Yasmina Khadra. Hem vingut a reivindicar el paper de l'alegria en l'acció docent i en la gestió cultural. Reivindiquem i defensem l'alegria. «Defenderla del caos», com deia Benedetti, del caos de la seua mala gestió. «Defender la alegría como un estandarte, como una trinchera.» «The best way to make children good is to make them happy», com deia Oscar Wilde.

L'ensenyament, senyories, ha de ser ciència, tècnica i professionalitat –vaig acabant– però també, com promulgava el pedagog Pablo Freire, somni i utopia. I il·lusió, senyories, il·lusió també. La il·lusió amb què treballem i treballarem en este moment excepcional de canvi, de canvi social, democràtic, humà, en què gestionarem els diners de totes i tots amb honradesa, en què assumirem les equivocacions, perquè governar és això també, pensar-nos i repensar-nos, corregir si no hem pres les decisions encertades.

No anirem tan ràpid com voldríem, però estiguen segurs, estiguen segures que tindrem per objecte cooperar, construir, créixer com a societat, ampliar les llibertats fonamentals des del respecte, des de la tolerància, enfortir-nos com a poble, com a ciutadans des del dia a dia, des de la quotidianitat, des del mestissatge de les aules i des de la diversitat cultural. I ho farem com ho hem fet fins ara: treballant, treballant, treballant. Perquè «sigan ustedes sabiendo que, mucho más temprano que tarde, se abrirán las grandes alamedas por donde pasen las personas libres para construir una sociedad mejor». (*Aplaudiments*)

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable conseller, per la seua intervenció.

Senyories, a banda de desitjar-los un bon cap de setmana ple de treball, recordar-los que la setmana que ve continuarem

amb les compareixences el dimecres, dia 23, a les deu i mitja.

És closa la sessió.

(S'alça la sessió a les 13 hores i 52 minuts)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Alcón Soler, Eva
 Almería Serrano, José Francisco
 Álvaro Cerezo, Mònica
 Andrés Sanchis, Concha
 Argüeso Torres, Emilio
 Arqués Cortés, Vicent
 Bachero Traver, Belén
 Barceló Chico, Ana
 Bellver Casaña, Jorge
 Bernal Talavera, María
 Bertomeu Vallés, Antoni
 Betoret Coll, Vicente
 Boix Pastor, Alfred
 Bonig Trigueros, Isabel
 Briet Seguí, Rafael Francisco
 Caballero Hueso, Mercedes
 Caballero Montañés, Juan Carlos
 Cabedo Laborda, Cristina
 Campello Moreno, Marian
 Casanova Claramonte, Vicente
 Castelló Sáez, Alfredo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Pastor, David
 Ciscar Bolufer, José
 Climent González, Rafael
 Córdoba Cortijo, Juan Ginés
 De Miguel Martínez, David
 Díaz González, Elisa
 Domínguez Pérez, Miquel
 Estañ García, Antonio
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferrer San Segundo, María José
 Ferri Fayos, Fran
 Font de Mora Turón, Alejandro
 Gallén Peris, Marta
 García Jiménez, María José
 García Latorre, Francisco Javier
 García Muñoz, Teresa
 García Salvador, Alberto
 García i Tomàs, Víctor
 Garrigues Francés, María Blanca
 Gascó Enríquez, Beatriz

Gascó Verdier, Beatriz
 Geffner Sclarsky, Daniel
 González Delgado, Fernando
 Hernández Sánchez, Noelia
 Ibáñez Bordonau, Rubén
 Jiménez Doménech, César
 Juan i Huguet, Jordi
 Marcos Puig, Verónica
 Marí Malonda, Alexis Frederic
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Ramírez, Carmen
 Marzà Ibáñez, Vicent
 Mata Gómez, Manuel
 Meco Tébar, Fabiola
 Mínguez Corral, Sandra
 Mollà Herrera, Mireia
 Montiel Márquez, Antonio
 Morera i Català, Enric
 Mulet Taló, Miguel Ángel
 Muñoz Lladró, José
 Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
 Nadal Sendra, José Ramón
 Navarro Caballero, Juan de Dios
 Navarro Casillas, Isaura
 Oltra Jarque, Mònica
 Ortega Requena, Maria Josep
 Ortiz Vilella, Eva
 Pallarès Piquer, Marc
 Parra Almiñana, María Teresa
 Pastor Llorens, Fernando
 Peremarch Palomares, Covadonga
 Pérez Fenoll, Manuel
 Peris Cervera, Rosa
 Pineda Cuenca, Manuel
 Ponce Guardiola, Juan
 Punset Bannel, Carolina
 Quiñonero Hernández, Llum
 Rodríguez Armigen, Cristina
 Salas Maldonado, José
 Salvador Rubert, María José
 Sánchez Zamora, María del Carmen
 Santamaría Ruiz, Luis
 Serna Serrano, Toñi
 Soler Beneyto, Víctor
 Subías Ruiz de Villa, Juan Ignacio
 Subiela Chico, Antonio
 Tirado Museros, Clara
 Torres García, David
 Ventura Campos, Mercedes
 Woodward Poch, Antonio Joaquín
 Yáñez Motos, María Remedio
 Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts

subscripcions@corts.es

Plaça de Sant Llorenç 4. 46003 València

Telèfon: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servei de Publicacions de les Corts

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983

CORTS VALENCIANES

DIARIO DE SESIONES DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts

subscripcions@corts.es

Plaza de San Lorenzo 4. 46003 Valencia

Teléfono: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts

ISSN: 1133-2492

Depósito legal: V-1013-1983